Akbaba

«Makarios, Sovyet Rusya'dan silâh alıyor.» —Gazeteler—

Bir silâhlı, bir külâhlı!

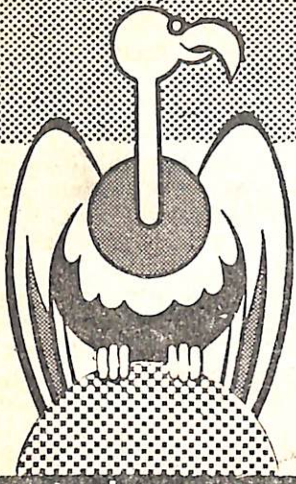
1964 YILINDA

11 milyon

TÜRKİYE İŞ BANKASI

(Faal: 1504—45)

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mım Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dınçças, Mıstık,

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

5 Mart 1964

Cilt : 6 — Sayı : 10

YIL : 42

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Tetiği çeken parmaklar!

TARİHTE, bilirsiniz, üç devir vardır: Taş devri, tunç devri, demir devri.

Bizim demokrasi tarihimizde de ikinci devir başladı: Taş devrinden kurşun devrine geçtik!

Taş devrine Uşak'ta girmişti demokrasimiz: İnönü'yü şakağından yaralıyan bir taşla... Kurşun devrine de, Opelin kapısını yaralıyan bir kurşunla ilk adımı attık!

Bu suikast karşısında, kalemlerinin gagasından kelimeler dökülerek şaşanlar var: Seksen yaşında, diye... Zafer meydanlarından gelmiş diye... Memleket buhranlar içindeyken, diye... Kıbrıs'ta silâhlar patlarken, kanlar dökülürken, diye...

Asıl şaşılacak şey, onların bu çocuksu şaşkınlığıdır. Kendi kendimize soralım: Uşak'ta İnönü'ye taş atan eller ne oldu?.. Pişmanlıkla göklere uzanıp Tanrıdan af mı dilediler?

İnönü'yü Topkapı önlerinde taşlarla, sopalarla, şişlerle karşılıyan gözü dönmüş barbar sürüsü ne oldu?.. Kuduz hastanesine gidip birer birer iğne mi yaptırdılar kaba etlerine?

Yassıada'da hesaplar görüldükten sonra, her gece, Menderes'i beyaz bir ata bindirip yıldızlar arasından İstanbul üstüne indiren onlar değil midir?

Seçimlerde: «Gözlerimin içine bakın, neler söylemek istediğimi anlarsınız» diyen karşı ihtilâlciler onlar değil midir?

Kayseri cezaevini dudaklarında dualar, gözlerinde yaşlar, avuçlarında armağanlarla tavaf edenler onlar değil midir?

Celâl Bayar'ın her adımında, dualarla kurban kesenler onlar değil midir?

Demokrat Partinin insan mirasını paylaşamıyanlar, devamıyız diyenler onlar değil midir?

Büyük Millet Meclisi kürsüsünden 27 Mayıs'a sövenler onlar değil midir?

Son seçimlerde, vilâyet meclislerini, belediye meclislerini paylaşanlar onlar değil midir?

Bütçe tartışmalarında, memleketi baştan başa imam okullariyle kuşatmak, liseleri medreseye çevirmekten başka dilekleri olmıyanlar onlar değil midir?

Köylerde öğretmenleri dövenler, yaralıyanlar, öldürenler onlar değil midir?

Atatürk heykellerini, hınçlarının, kinlerinin, gayızlarının yumruklariyle parçalıyanlar onlar değil midir?

Kadını yeniden çarşafa saranlar, yeniden peçeye sokanlar, yeniden zındana kapıyanlar onlar değil midir?

Kürt Sayid'in karanlık kafasından nur istiyenler onlar değil midir?

İşçiyi koruyanlara karşı işçiyi, yoksulu koruyanlara karşı yoksulu, köylüyü koruyanlara karşı köylüyü kışkırtanlar onlar değil midir?

Şu Suna denilen yabaniye bakıyorum: Batık gözleriyle Darven'i doğruluyan bu ilkel insanla İnönü arasında hangi yönden bir yakınlık, bir ilgi, bir bağ kurabilirsiniz?..

Suç ortağı diye üç kişi yakalanmış Ankara'da... Kaç üç?.. Kaç üç yüz?.. Kaç üç bin?..

Başbakanlık kapısında patlıyan tabancanın tetiğini çeken parmaklar arasında bütün o saydıklarımın parmakları var: Menderes'i beyaz at üstünde gökyüzünden yeryüzüne indirenlerin parmakları.. Öğretmenlere yumruk, taş, kurşun atanların parmakları.. Atatürk heykellerine saldıranların parmakları.. Celâl Bayar'a kurban kesenlerin parmakları.. Plân yerine pilâv istiyenlerin parmakları.. Sıbyan mektebi açanların parmakları.. Kürt Sayid'e tapanların parmakları.. Toprak reformuna, vergi reformuna, kafa reformuna karşı olanların parmakları...

Türkiye, asıl düşmanını coğrafya sınırlarının dışında değil, kendi sınırlarının içinde arasın...

O düşman, yüz yıllardır değişmiyor. Üçüncü Ahmet'in Patrona Halil'i odur. Üçüncü Selim'in Kabakçı Mustafa'sı odur. Meşrutiyet'in Otuz Bir Mart'ı o, Miralay Sadık Beyi o, Hürriyet ve İtilâf'ı o... Cumhuriyet'in Şeyh Sayid'i, Menemen'i, Serbest Fırkası da oydu... Şimdi, demokrasi'nin bayrağını taşıyanlara kurşun atan da odur!

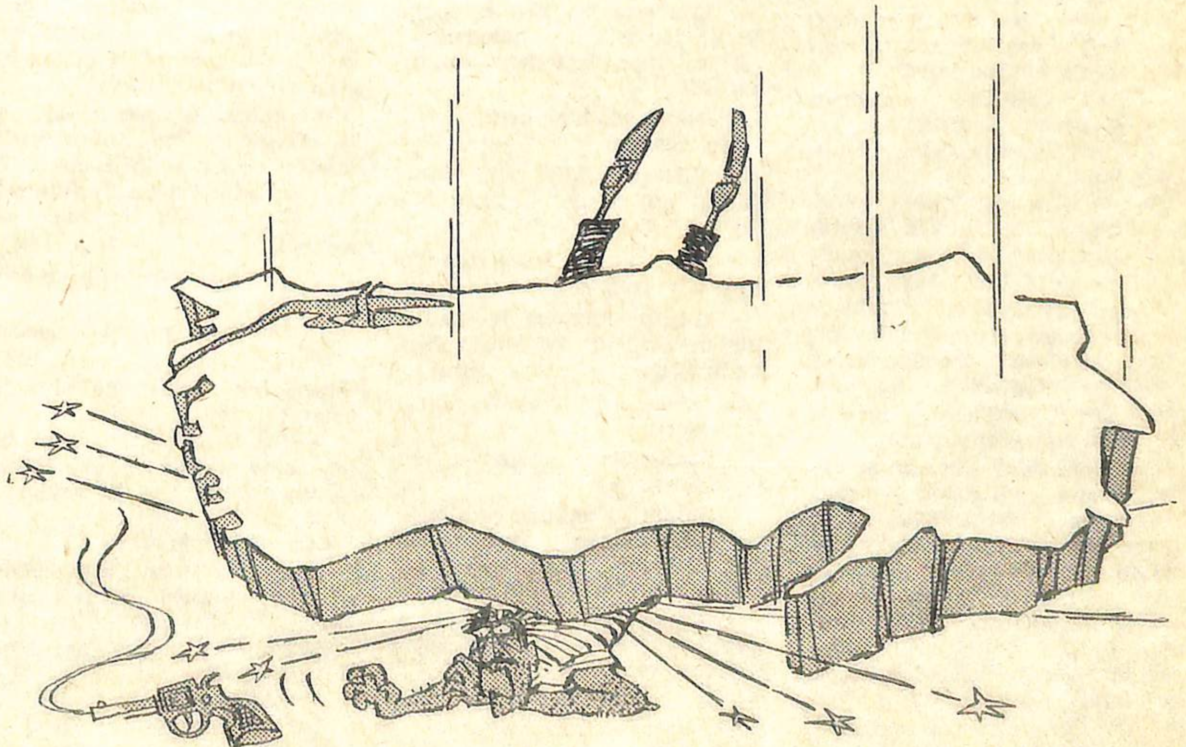
İnönü'ye kurşun atan el, İbrahim Müteferrika'nın matbaasını yıkan eldir. Mithat Paşa'nın boğazını sıkan eldir. Ali Suavi'nin kafatasını parçalıyan eldir. Atatürk'ün heykelini kıran eldir. Köyde öğretmeni vuran eldir.

Ne demiş Nasrettin Hoca: Ben kavuğu boğmasaydım, kavuk beni boğacaktı

Aman dostlar, imdaaat... Boğuluyoruz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Bütün memleket suikastı lânetliyor.» — Gazeteler —

Ceza!

EFENDİ Oğlum!..

AZİZ NESİN

DÖNER camlı kapıdan geçtim. Kapıcı olduğunu sandığım, sağda dikilmiş duran adama,

— Müdür Beyin odası nerde? diye sordum.

Ya bana öyle geldi, ya da gerçekten öyleydi: Kapıcı kendisine danışılmaktan duyduğu gururla kabararak çenesiyle sağ yanı işaret etti. Kapıcının çenesinin yöneldiği yanda asansör vardı. Asansörün kapısını açacakken, herhalde asansörcü olacak, bir adam,

— Nereye? dedi.

— Müdür Beye gideceğim... dedim.

Asansörcü «Şu dünyada da ne dangalaklar var yani...» demek istercesine cıkcıkcık sesleri çıkardıktan sonra,

— Bir kere danışsana... dedi, biz burda neciliğiz?

— Peki... Müdür Beyi göreceğim...

— Bekle de üç kişi daha gelsin...

— Ama ben Müdür Beyi yalnız görmek istiyorum.

— Sen gene yalnız gör. Dört kişi olmayınca asansör çıkmaz!

Kasımkasım kasılmasından, beni beklettiği için pek memnun olduğu anlaşılıyordu. Elleri arkasında bağlı, önümde gidip gelmeye başladı.

Birisi daha geldi, asansörcü onu da durdurarak,

— Herkese bir bir lâf mı anlatacağız yahu, dedi, bu asansör denilen şeye dört kişi olmayınca binilmez işte...

Dördüncü gelen bir hanımdı. Sevincle asansöre binmek için davrandık, ama önümüze geçen asansörcü atik davranıp asansörün kapısını kilitledi, anahtarı da cebine koydu.

Kadın,

— Yukarı cıkacağız... dedi.

Burnunu biraz daha havaya diken asansörcü,

— Zamanında geleydiniz, dedi, şimdi öğle tatili zili calar... Şimdiyecek nerdeydiniz? Bir buçukta gelin, o zaman işler asansör...

— Nedenmiş?

Sağ elinin işaret parmağını, bize doğru uzattığı sol bileğindeki saatin üstüne koydu.

— Öğle tatilinde asansörün işlediği nerde görülmüş... Yasak... Birbuçukta gelin, binin asansöre...

O gün işim yoktu, yeni müdürü görmeye, kutlamaya gelmiştim. Genç yaşında yükselişinde, kendime de övünç payı çıkarıyordum. Kitaplığımı kendisine açarak, daha çocukluğunda onu kitap okumaya özendirmiştim. «Beni siz yetiştirdiniz» diye gönlümü alırdı. Avrupa'ya gittiğinden beri onu görmemiştim.

Öğle yemeğini lokantada yedim, sonra vitrinlere bakarak oyalandım, birbuçukta oraya gittim. Asansör kapısındaki kuyruğun sonunda yerimi aldım. Sıram gelince dört kişi, bir de asansörcü, beş kişi dolduk asansöre. Müdür Beyin yanına gideceğimi bir daha söyledim. Öbürleri indi, asansörcüyle bir ben kaldım. En üst kata çıkmıştık. Asansörcü kapıyı açmıştı.

— Bu katta mı? dedim.

— Kim? dedi.

— Müdür Beyi göreceğim dedim ya...

— Söylesene... Çık da, iki kat aşağı in... Asansörle inmek yasak...

İki kat aşağı indim. Burası çok geniş bir koridor ve bir salondu. Koridorun iki yanında kapılar vardı, her kapı önündeki sandalyede bir odacı oturuyordu. En yakınımdakine,

— Müdür Beyin odası hangisi? dedim.

Kafasını kaldırıp burnunun ucuyla bir yer gösterdi. Gösterdiği yerdeki kapı önünde oturan adama,

— Müdür Beyin odası burası mı? dedim.

Başıyla kapı üstündeki pirinç levhayı işaret edip,

— Okuman yok mu? dedi.

Levhada «Müdür muavini» yazılıydı.

— Müdür Beyin odası hangisi?

Burnuyla salonu işaret etti. O yana gittim, orda üstünde levha olmayan üç kapı vardı. Yaşlıca bir adam da pencere pervazına dayanmış gazete okuyordu. Yanına sokulup,

— Affedersiniz, dedim, acaba Müdür beyin odası hangisi?

Başını gazetesinden kaldırmadan,

— Hangi Müdür? dedi.

Ben susunca,

— Birinci Müdür mü, İkinci Müdür mü, yoksa Üçüncü Müdür mü? diye ekledi.

— Kaçıncı olduğunu bilmiyorum, adı Çetin'dir.

— Hıı, şu inceden delikanlı... Omuzları düşük değil mi? Hani süzük gözlü... Hem de dişlek...

Bu kadar terbiyesizlik olur... Biraz sert,

— Çetin Bey hangisiyse işte o... dedim.

— Bildim, bildim, saçı tepeden dökük olan... Tamam, benim dediğim... Badi badi yürüyor... O mu? Konuşurken ne dediği anlaşılmıyor pek... Evet o olacak, siz demek Başmüdürü arıyorsunuz... Hani basık burunlu... Evet, Başmüdür... Ne yapacaksınız?

Çok sinirlenmiştim,

— Size ne? dedim.

— Ben Başmüdür Beyin odacısıyım...

— Özel kalem müdürü yok mu?

— Var... Ne olacak?

— Haber verin görmek istediğimi... Odası hangisi?

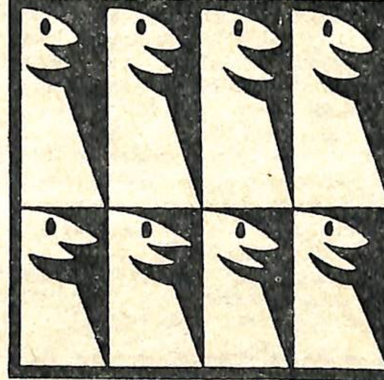
— Randevunuz var mı?

— Hayır...

— Başmüdür Beyfendiyle randevusuz görüşülmez.

— Siz haber verin bir kere de...

— Her geleni biz içeri salsak olur mu?

Kartımı çıkarıp verdim,

— Bunu götürün kendisine...

Kartı aldı, gönülsüz gönülsüz yürüdü, o üç kapıdan birinden girdi. Evet girdi girmesine, ama bir daha çıkmadı.

Umudumu kesince indim aşağı, çıktım gittim. Sonra birden telefon etmek aklıma geldi. Yakındaki postaneden Çetin'e telefon ettim. Beni tanıyınca pek sevindi,

— Ne olur, bana uğrar mısınız? dedi.

— Şimdi geliyorum... dedim.

Büyük kapıdan girer girmez Çetin'i beni bekler buldum. Sarılıştık.

— Ben de size gelecektim ağabey, ama nerde oturduğunuzu bilmiyordum... İyi ki geldiniz... dedi.

Asansörle çıkarken,

— Mahcup ettin Çetin, dedim, ne diye kapıya çıktın benim için...

Güldü, herhalde asansörcü duymasın diye,

— Odada anlatırım... dedi.

Odasına girdik; gerçekten göz kamaştırıcı bir başmüdür odası...

— İlâhi Çetin, dedim, gencecik kalmışsın, liseliler arasına girsen, kimse seni yadırgamaz... Otuz oldun mu?

— Otuz üç olduk ağabey...

— Otuz üç yaşında kazandığın bu mevki çok önemli, yeni ödevini kutlamaya gelmiştim. Hoş sen otuz bile göstermiyorsun ya...

— Evet, o yüzden de burda beni kimse başmüdür yerine koymuyor. Ben sizi demin kapıda karşılamasaydım, ne yapsanız benim yanıma gelemezdiniz.

Daha önce gelip de kendisiyle görüşemediğimi söylemedim.

— Beni burda kuşattılar, iyice sardılar. Kimseyi yanıma bırakmıyorlar.

Söylediklerine pek şaştım,

— Pekiy, seni böyle herkesten saklıyan kim?

— Ben de anlatmak, içimi dökmek ihtiyacındayım... İyi ki geldiniz... Avrupa'dan döndükten sonra bana önce Ankara'da iş verdiler. Sonra iki derece birden terfi ettirdiler, işte buraya başmüdür atandım. Benden önceki başmüdür yaşlıca, kerli ferli enseli göbekli bir adam... Beni böyle görünce pek şaştı, küçümsiyerek «Maşallah pek de gençmişsiniz efendi oğlum... İnşallah muvaffak olursunuz» dedi. Boyuna, efendi oğlum, demesine sinirleniyordum. Bir seferinde «Benim ismim Çetin» dedim. Bozuldu, ama bana hem de herkesin içinde, memurların, odacıların yanında, efendi oğlum, demeye devam etti. Dairenin, işlerin devri teslimi sırasında sık sık «Tecrübe de lâzım... Tecrübe çok mühimdir efendi oğlum...» deyip duruyordu. Anladım; herif bilgisizliğinin aşağılık duygusu altında eziliyor. Oğlu yaşında birisinin yerini almasını bir türlü kendisine yediremiyor.

«Efendi oğlum, bir müşkiliniz olursa, bizim odacı Abdül Dayı vardır, ona sorar, danışırsınız. Odacı Abdül Dayı'nın size büyük yardımı olur» dedi.

«Beyfendi, rica ederim, ben işlerimi odacıdan öğrenecek değilim» dedim.

«Yooo... Öyle söylemeyiniz efendi oğlum» dedi «Odacı, kapıcı deyip de geçmemeli. Yirmi altı yıllık devlet memuruyum; bugüne kadar mühim mevkilerde bulundum, itiraf edeyim ki odacılardan çok istifade ettim, onlardan çok şeyler öğrendim. Hele bu Abdül Dayı çok tecrübelidir. Kendisinden istifade etmeniz menfaatiniz icabıdır.»

Böyle söyleyip zile bastı, gelen odacıya «Abdül Dayı, yeni başmüdür efendi oğlumuz pek genç ve tecrübesizdir» dedi «Onu benden hiç ayırt etme. İşler benim zamanımda olduğu gibi tıkır tıkır yürütülmelidir. Hadi göreyim seni, iyiliğini ondan esirgeme!»

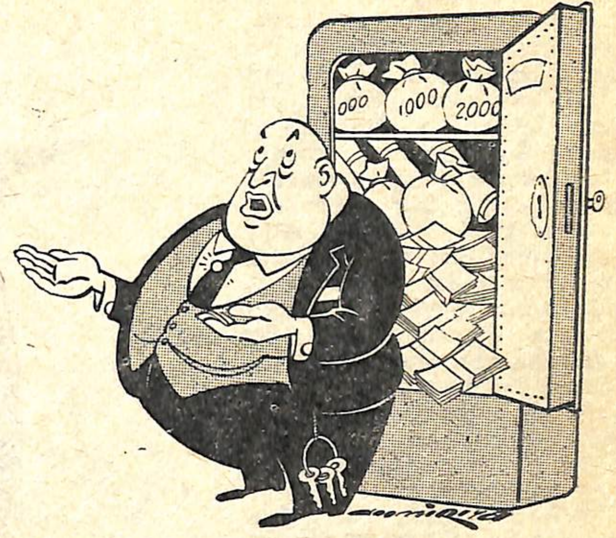
Odacı «Bizim de oğlumuz sayılır. Yardım vazifemiz» dedi.

Odacıya «Çıkın dışarı!» dedim. Çıktı.

Eski Başmüdür, gereksiz yere

— Allahım, sen bizi bu kış günü açıkta bırakma!

beni korur görünerek otoritemi kırmaya çalışıyordu.

Devriteslim işinin bittiği gün «Şimdi de müsaade ederseniz, sizi arkadaşlara tanıştırayım efendi oğlum» dedi. «Zahmet buyurmayınız Beyfendi» dedim, ama dairede ikimiz yanyana oldukça, herkes onun sözünü dinliyordu. Dışarıdaki salonda müdürler, yardımcıları, memurlar toplandılar. Eski başmüdür, beni korur bir davranışla koluma girip salona çıkardı. Bilirsin ağabey, ben yumuşak başlı insan değilimdir ama, içimden «Nasıl olsa defolup gidecek, bir daha suratını görecek değilim ya...» diyordum. Eski başmüdür, bir elini omuzuma koyup ordakilere «Muhterem arkadaşlar, benim yerimi alan yeni Başmüdürünüzü sizlere takdim ediyorum» dedikten sonra, o kadar kişinin içinde bir çocuk sever gibi çenemden tutarak «Pek genç olan Başmüdür efendi oğlumuza, hürmette kusur etmiyeceğinize eminim...» dedi, bu sefer de yanağımdan bir makas aldı.

Hay Allah belâsını versin, herif beni çok kötü bir duruma düşürdü... Ya Allah deyip suratına iki tokat aşketmek var, ama rezillik olacak... Dönüp odaya girmek var, o da olmaz... Sinirden ne yapacağımı bilemiyorum, işte o şaşkınlık içinde sözümona işi bozuntuya vermemek için gülümsemeye çalışıyorum. O, arada-bir sözde sevgiyle yanağımı sıkarak devam ediyor konuşmaya: «Muhterem arkadaşlar, akıl yaşta değil başta dedikleri çok doğrudur. Yeni Babmüdürümüzün bu kadar genç olduğuna bakıp da aldanmayınız... Kendileri Avrupa'da ihtisaslarını yapmış ve pek çok kitap okumuş bir delikanlıdır. Bana olan hissiyatınıza güvenerek, mesai arkadaşlarımın, yeni ve genç başmüdür efendi oğlumuzun her emrine itaat edeceklerini biliyorum. Sizler de muhterem arkadaşlarım yüksek tecrübelerinizi lûtfen başmüdür efendi oğlumdan esirgemeyiniz. Malûmdur ki tecrübe mühimdir, tecrübelerinizden genç başmüdürünüz efendi oğlumu mahrum etmiyeceğinize söz veriyor musunuz?»

Bir kahkaha arasında «Veriyoruz!» sesi yükseldi. Kıpkırmızı olmuşumdur herhalde yüzüme basan ateşten... Ben de bir-iki söz söyleyeyim de şu herifi iki paralık edeyim, dedim. Yine gülümsemeye çalışarak «Müsaade ederseniz...» diye söze başlamıştım ki, eski Başmüdür beni iki kolunun arasına alarak yüzümü iri göğsüyle kapatıp lâfımı ağzıma tıkadı. Boğulacak gibi oldum, çırpındım. Eski Başmüdür, iki yanağımdan öpüp, elini de havaya kaldırarak ordakilere «Allahaısmarladık arkadaşlar...» deyip yürüdü. Hem de ağlıyordu. Salonu dolduran onca insan, hepsinin gözleri yaşlı, hattâ kadınlar da hıçkırarak eski Başmüdürün arkasına düşüp onu kapıdan geçirip uğurladılar. Ben orda bir başıma kalakaldım...

Biz Ankara'dan buraya taşınınca kesemize elverişli bir kiralık ev bulamadık; baldızın evine misafir olduk, bir yandan da ev arıyoruz. Kiralar çok yüksek, bir türlü uygun ev bulamıyoruz.

Buraya gelince, dairede bana herkes babacan bir tavır takınıp «Efendi oğlum...» diyor. Biraz yaşlıca kadın daktilolar bile «Efendi oğlum» diyorlar. Ağabey, deli olacağım... Efendi oğlum aşağı, efendi oğlum yukarı... Sanki bu dairenin Başmüdürü değilim de burdaki memurların korudukları bir öksüz oğlanım.

Bir de dairede dönen işleri inceledim ki, rezalet, ama ne rezalet... En basit işler içinden çıkılmaz, karmakarışık... Sebebini hemen anladım; dalaverelerin dönmesi için, işleri iyice karıştırmışlar... Nereye elimi atsam, karmakarışık ve kesinlikle içinden çıkılmıyor, sorumlu bulunamıyor; çünkü odacıdan kapıcıdan tut, en baştakine kadar dalavereli işlerde hepsinin kendi derecesine göre parmağı var...

İşleri düzeltip yoluna koyabilmek için geç vakitlere kadar burda çalışıyordum. Dışarda benim bir odacım var ya, her zamanki gibi sululuğa kaçan bir samimiyetle girdi içeri,

— Efendi oğlum, dedi, siz bana eski başmüdürümüzün emanetisiniz...

Birden tepem attı,

— Çık şarı!.. diye bağırdım.

Yaramaz çocuğunun kusurunu görmezden gelip affeden bir baba davranışıyla,

— Başüstüne efendi oğlum, çıkayım ama, beni bir dakika dinleyin... Bir çift sözüm var... dedi.

Ben «Çık dışarı!» diye barbar bağırıyorum, o bir yandan «efendi oğlum...» diye anlatıyor aldırmadan:

— Efendi oğlum, işe başladığınızdan beri her sabah daireye erkenden geliyorsunuz... Küçük memurlarla birlikte, aynı saatte dairede oluyorsunuz efendi oğlum... Sonra da onlarla aynı saatte hattâ daha geç çıkıyorsunuz daireden. Efendi oğlum, böyle devam ederseniz, ufak memurlardan bir farkınız kalmaz ki... Sonra efendi oğlum zatialinize hürmette kusur etmeye başlarlar... Affedersiniz efendi oğlum, tecrübeye boş vermek doğru değil... Ben yirmidört yıldır burdayım, elimden çok başmüdürler geldi geçti... Babanız yaşındayım... Efendi oğlum...

— Çık, çık!.. Çık şarı!..

Kafasına bir şey atacağım, başım derde girecek. Hemen odacının işine son verdim.

— Defol!.. Bir daha seni bu dairede görmiyeceğim!..

Biraz sonra benim muavinim-

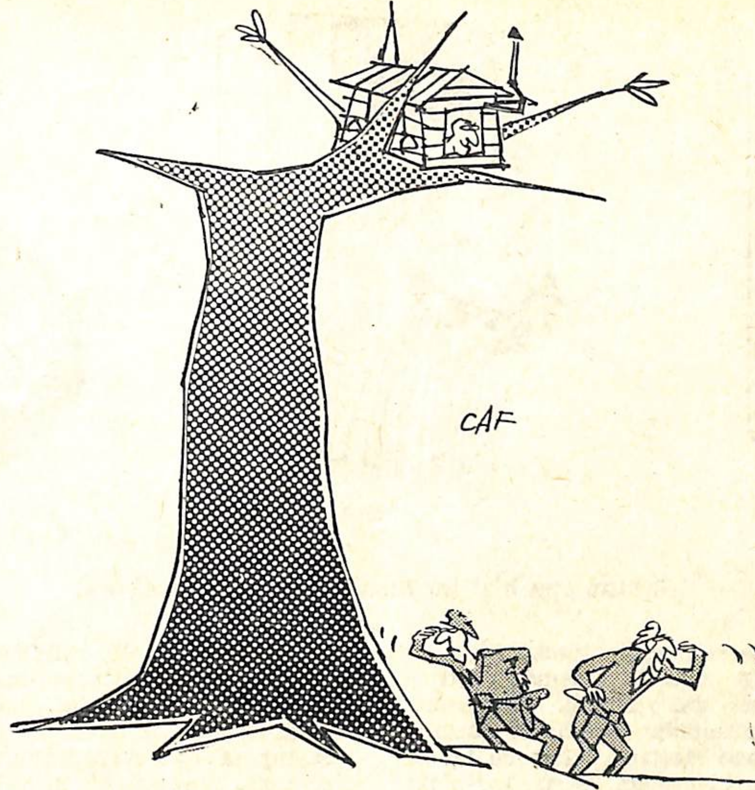
(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

F. Melen «Bu gidişle yemekleri yağsız pişireceğiz» dedi.

— Al, yemek derdinden de kurtulduk!

«Yeni gecekondu yapanlar takip edilecek.» — Gazeteler —

— Ben buralarda gecekondu filân görmüyorum!

le, ikinci müdür geldiler. İkisi birden başladı; biri sözünü bitirmeden öbürü başlıyor:

— Efendi oğlum, siz haklısınız ve fakat... Bu adam, bu dairenin emektarıdır... Gene zatiâliniz bilirsiniz efendi oğlum, ama odacıyı çıkarmasanız iyi olur... Biz, sizin muvaffakiyetinizi isteyen tecrübeli arkadaşlarınız olarak efendi oğlum...

Onlar gitti, başkaları geldi... Anladım ki, bunlar odacısından müdürüne kadar kenet olmuşlar. Odacıyı çıkarsam işten, hepsi bana düşman olacak, işler büsbütün aksıyacak... Benim odacının yerini değiştirdim. Bu sefer de, o tecrübeliymiş, yine onu kullansam iyi olurmuş...

Bir gün de odamda çalışırken yine bu odacı geldi,

— Efendi oğlum, dedi, müsaade edersen... Sözüm gücüne gitmesin, siz bana eski başmüdürümüzün hâtırasısınız... Dairenin bütün işini kendiniz yapmaya kalkıyorsunuz efendi oğlum. Bırakın da işleri başkaları yapsın ki... Siz yaparsanız... olmaz ki... efendi oğlum...

Sinirden güldüm,

— Peki peki... diye savuşturdum...

Başka bir gün de geldi,

— Efendi oğlum, dedi, siz kim olsa odanıza alıp konuşuyor, hemen işini görüyorsunuz... İşleri bu kadar çabuk görünce kıymetiniz kalmıyor... İşin de kıymeti yok... Vatandaş gidip gelmeli ki, işinin zorlu olduğunu anlasın... Ben vallahi sizin için söylüyorum... Odacı diye artık bize itibar eden kalmadı... Gelen odanıza dalıyor efendi oğlum...

Başka bir gün de gelip, randevusuz kimseyle konuşmamamı ögütledi. Benimle görüşmek istiyenler, bir hafta önceden randevu almalı da, benim bir işim çıkmalı gene de benimle konuşamamalıymışlar... Bana gelesiye, odacılarla, kapıpcılarla, memurlarla, öteki müdürlerle konuşmalıymışlar da, en sonunda bana gelmeliymişler...

— Efendi oğlum, yoksa sana metelik veren olmaz... Başmüdür dediğin oturaklı olur, okkalı olur...

Anlıyorum, işin içyüzü pislik... Bu dairede aylığıyla geçinen yok... Hepsi kendisine görevinin dışında birtakım işler bulmuş, böylece havadan para kazanıyorlar. Benim yüzümden odacıların aldığı bahşişler, parlar, avantalar kesiliyor...

Ben bir yandan bu daireyi nasıl düzeltip işleri yoluna koyacağım diye uğraşırken, bizim evdekiler de, kiralık bir ev arıyorlar. Sonunda uygun bir ev buldular. Kirası altı yüz lira ama, sahibi yıllık peşin istiyormuş. Karım, «Apartmanın sahibi senin dairede çalışıyormuş» dedi, «kendisiyle görüş, belki yıllık peşinden vazgeçer...»

«Kimmiş?» dedim.

«Dairenin müdürlerinden biri olacak» dedi, «adı Abdüsselâm Bey...»

Bizim dairede bu adda kimse yok. Pazar günü ben de karımla gidip tutacağımız evi gördüm. Üç katlı koca bir apartmanın geniş bir dairesi... Sahibi de içinde bir dairede oturuyormuş. Bir de adamı görelim ki, benim odacı Abdül Dayı değil mi?

Ağabey, insan deli olur, ben kiralık ev bulamıyorum, benim odacının apartmanı var... Sözü uzatmadan karımın yanında bana, «Efendi oğlum» dedi, «siz bana eski başmüdürün mirasısınız, sizden yıllık almasam da olur, altı aylık peşin verin, uyuşalım...»

Sesimi çıkarmayınca «İsteseniz, buranın yıllık kirasını bir ayda çıkarırsınız evvelâllah...» dedi.

«Nasıl?» dedim.

«Görüşmeye gelen herkesi yanınıza salmasak yeter... Odacı olarak bize iş düşürmüyorsunuz ki...» dedi.

Sözü uzatmadan döndüm... İşte böyle ağabey. Burda işe başlıyalı yakında iki ay olacak. İşi neresinden tutup, hangi birini düzelteceğimi şaşırdım. Hepsi kenet ve birbirine bağlı... Bir bozukluğa parmak bassam, çorap söküğü gibi hepsi çözülecek... Bakalım ne yapacağım?.. Dairede şimdi beni muhasara altına aldılar. Yanıma kimseyi koymuyorlar. İşi olanlara türlü zorluklar çıkarıyorlar. Önlemek için aşağı kata Danışma memurluğu koydurdum. Kapıcılar, odacılar, «Danışma» levhasını kapıyor, kimseye göstermiyorlar. Onun için seni karşılamaya aşağıya indim, yoksa ne yapar eder, seni yanıma bırakmazlardı. Ononbeş gün gelip gidip de beni göremiyenler var.

Çetin'e,

— Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsun? dedim.

— Ankara'ya gidip, Bakanı göreceğim, dedi, o da yeni Bakan oldu... Tanırım kendisini, çok iyi bir adamdır. Her şeyi anlatacağım kendisine...

— Peki, ne istiyeceksin ondan?

— Bu dairenin memurlarını toptan değiştirmez, başka yere nakledip buraya yeni memurlar almazsa, burası düzelmez. Hiç olmaza üçte biri değişmeli...

— İnşallah... dedim, üzüntüyle ayrıldım Çetin'den.

Birkaç ay sonra Çetin'in istifa ettiğini duydum. Bir gün de vapurda karşılaştım onunla. Pek üzgündü. Neden istifa ettiğini sordum, anlattı:

«Bakana gidip anlattım her şeyi... Bakan ağlıyacak gibi oldu. «Hepsini biliyorum» dedi, «yalnız senin daireyi değil, bütün Bakanlığı boşaltıp yeniden doldurmaktan başka çare yok... Ama yenisini nerden dolduracağız? Sonra buna bizim gücümüz yeter mi?»

«Ne yapacağız öyleyse?» diye sordum Bakan'a.

«Ya istifa edeceğiz, ya da alışacağız» dedi. Ben üç ay sonra istifa ettim...

— Bakan? dedim.

— O duruyor... Ama duyduğuma göre yerine başka bir Bakan getireceklermiş yakında... Gazetelerin hükûmette buhran var diye yazdıkları işte o... Yazık olacak genç Bakana, tam alışmıştı, değiştiriyorlar...

— Bakanı değiştirmek, bütün bakanlığı değiştirmekten kolaydır, ne yapsınlar? dedim.

— Bir bakanlığı değiştirmekle de iş bitmiyor ki... dedi.

— Sen ne yapıyorsun şimdi? dedim.

— Hiç... dedi, işsizim...

Çetin'i bu konuşamamızdan sonra uzun zaman görmedim. Çetin, politikaya atıldı, adı gazetelere sık sık geçti, iyi bir politikacı, sonra da Bakan oldu. Ama eskiden Başmüdür olduğu daireyle ilgili değil, çok başka bir bakanlığın Bakanı oldu... Çok yazık, eski dairesinin Bakanı olsa, belki o daireyi düzeltirdi. Yine de onun adına sevindim, Bakanlığı değilse de kendini düzeltti. Bakan olduğunu gazetelerde okuyunca «Efendi oğlum, tebrik ederim» diye telgraf çekmeyi de ihmal etmedim. Hemen bir mektupla cevap verdi, Ankara'ya gidip kendisini görmemi rica ediyordu. Gittim. Bana Bakanlığında bir iş verdi. Parası az, ayda bin sekiz yüz lira ücret alıyorum ama, yalnız öğleye kadar çalışıyorum. Gitmediğim günler bir şey diyen, arayıp soran yok ama, önemli bir işim çıkmazsa her gün gidiyorum. Evde oturmaktan sıkıldığım için ne de olsa orada biraz oyalanıyorum.

Aziz NESİN

Rehâvet

Şimdi çağ, Atom devri; Hidrojen bile hâzır,
Füzeler dolaşıyor fezâda vızır vızır.
Gelir elbet bize de yardım etmeğe Hızır,
Ne çıkar Garp ileri, bense geri kalmışım?
Açma uykumu yâhû! Görüyorsun dalmışım!..

İngiliz, Amerikan, Japon, Fransız, Alman,
Mısır, Küveyt, İsrail, Ürdün, Suriye, Lübnan,
Büyük, küçük her millet yarışacak bî amân,
Göklere el uzatmış, ben de duman salmışım,
Açma uykumu! Açma! Görüyorsun dalmışım!!..

Başımı yobaz dişler asırlarca kemirmiş,
Ne dayanıklı şeymiş; kemik değil demirmiş!
Dünkü cılız uşaklar sermayemle semirmiş,
Ben hörgücü eritmiş, kemik deri kalmışım,
Açma! Açma uykumu! Görüyorsun dalmışım!..

İbret olmadı hattâ ağda pusan örümcek,
Ağustosta ötüşüp kışın aç kalan böcek,
Ben uykuda yaşarım, uyanmak ölüm demek,
Eshabı-kehfi bile yarış dışı salmışım,
Açma uykumu! Açma! Görüyorsun dalmışım!!..

Ya bir kafadar bulur komşuyu köteklerim,
Ya bir köşede uyur, patronu eteklerim,
Rızkı sa'yımdan değil, hep Tanrı'dan beklerim,
Erbâbı-tevekkülden böyle öğüt almışım,
Açma uykumu yâhû! Görüyorsun dalmışım!..

Şeref CANKU

PAZARTESİ :

Şimdi yeni bir savaş başladı dünyada: Sigaraya karşı...

Dün, bu konuda yapılan bir basın toplantısında, İsveç'li Profesör Carl Axel Valen, ne yapmış biliyor musunuz?

Yirmibeş dakikada üç sigara içmiş... Eh, bir sigaranın yavaş yavaş içimi sekiz dakika sürse, üstat, birini söndürmeden öbürünü yakmış demektir.

Buna benzer bir «Âleme verir talkını, kendi yutar salkımı» fıkası vardır:

Hoca camide vazederken:

— Ey cemaat!.. demiş, enfiye çekmek mekruhtur...

Cezbe ile elini kürsüye vurunca, cebinden fırlayan enfiye kutusu, kendisini dinleyenlerin üstüne yuvarlanmaz mı..

Ama hoca yaman!.. Halkın kahkahayı patlatmasına vakit bırakmadan:

— İşte, demiş, ben de bugünden itibaren enfiyeyi bırakıyorum!

İsveç'li profesör, eğer bu fıkrayı bilseydi, üçüncü sigarayı tablaya basarken:

— İşte, derdi, ben de bu dakikadan itibaren sigarayı bırakıyorum!

SALI :

Yeşilay Genel Başkanı Yusuf Ziya İnan içki tüketimi üstüne şu açıklamayı yapmış:

1939 yılında, adam başına bir litre alkol düşerken, şimdi, 1963 yılında altı litre düşüyormuş!

Neden acaba?.. Neşemizden mi çok içiyoruz, kederimizden mi?

Rahmetli doktor Adnan Adıvar'ın bir meclis konuşmasını hatırlıyoruz.. İçki fiatları arttırılırken kürsüye çıkmış:

— Bu içki, acaip bir şeydir, demişti, çok satılırsa da kârdayızdır, az satılırsa da...

Çok satılırsa, âlâ: Gelir artıyor, devlet, içki artışı nisbetinde kazanıyor demektir. Yoook, satış düşer, gelir azalırsa, yine ne mutlu: Millet az içiyor, vatandaş sağlığı kazanıyor demektir.

Bugün de tıpkı öyle: 1939 da milletin sıhhati, 1963 de de devletin hazinesi kazançta!

Millî gelir uğruna sağlıklarını feda eden hamiyetli vatandaşlarımıza ne kadar teşekkür edilse azdır. Var olsun fedakâr sarhoşlarımız!

ÇARŞAMBA :

Hürriyet gazetesinde gördüğüm bir fotoğraftan ve okuduğum bir haberden öğrendim: Kartal Belediye Başkanı, genç kültürlü, zarif bir Türk hanımı imiş: Halenur Berkok... Bu hizmete, miting meydanından değil, Edebiyat Fakültesinden gelmiş.

Bayan Halenur, sık sık iftarlar vermiş ramazanda. Ama, sosyete hanımlarına caka iftarları değil, yoksullara, fakirlere, sosyal adalet iftarları... Sonuncusu da, Kartal Belediyesinin ondört temizlik işçisine.

Zeytinlerle oruçlarını bozmuşlar, peynirlerini, reçellerini yemişler, sıcak tarhana çorbalarını içmişler.. Kuzu kapamasına kadar her şey tamammış sofrada.

Sayın Halenur, sırtında siyah astragan manto, saçlar plâtine, tırnaklar manikürlü, iftar sofrasında iki çöpçü arasına oturmuş: Çankırı'lı Hasan Şap'la Kemahlı Ahmet Pınar'ın...

Ey Atatürk devrimlerinin koruyuculuğunu, yürütücülüğünü kimselere vermeyen Halk Partisi, böyle bir Belediye Başkanın var mı senin?

Haaa, söylemeyi unuttum: Halenur Berkok Adalet Partisindendir!

PERŞEMBE :

Almanya, malûm ya, yavaş yavaş ikinci vatanımız oluyor: Trenler dolusu, uçaklar dolusu işçi gönderiyoruz oraya...

Eh, gidenler çoğaldıkça, ihtiyaçlar da çoğalıyor. Ramazanda, Kafkasyalı bir Türk'ün dükkânını cami yapmışlar, bir de sarıklı imam uydurup teravih kılmaya başlamışlar. Allah kabul etsin!

Yalnız, cemaat hoşuma gitmedi: Resimde görülen beş vatandaştan ikisi beyaz, ikisi siyah takkeli...

Kuzum, namaz kılarken mutlaka takke giymek, mutlaka ibişleşmek şart mı?

İmam, Konya'lı Şefik hocanın dediğine göre Almanya'ya giden kadın işçilerimizden bazıları başka işler de tutmaya başlamışlar.

Acaba, erkeklerin ibadeti, kadınların kabahatini affettirir mi dersiniz?..

Aman vatandaşlar, dikkat!.. Türkiye'yi Almanya'ya benzetemiyoruz ama, bari Almanya'yı Türkiye'ye benzetmeyelim!

CUMA :

İki üç günde bir gazetelerde çıkan bir haber var: Gecekondular ıslah edilecek...

Türkiye'nin, büyük şehirlerinde, gecekondularda yaşayan iki milyon vatandaş varmış.. Ortalama bir hesap, gecekondu sayısı beşyüzbin demek.

Bu portakal sandıklarından, gaz tenekelerinden kurulmuş derme çatma barınaklar nasıl ıslah edilecek?

Pencere açıp cam tak, bir şey değişmez.. Damına ziftli bez yapıştır, akıntıyı kes, yine bir şey değişmez.. Toprak zeminine tahta döşe, yine, yine bir şey değişmez... Mutfağı yok, tuvalet yok, musluğu yok, ocağı yok, tavanı yok, duvarı yok, yok, yok, yok...

Gecekondular ıslah edilecekmiş!.. Hey Allahım, sen önce şu politikacıları ıslah eyle!

CUMARTESİ :

Çoğu gitti azı kaldı: ondokuz yıl sonra Haliç öylesine çamurla dolacakmış ki, artık ne vapur işleyebilecekmiş, ne kayık!

Kurbağlıdereyi lâğımlarla boğduk... Göksu, çoktan tıkandı... Nedim'in Kâğıthanesini de Divan Edebiyatı gibi unuttuk: Ne «Çağlayan kasrı» kaldı, ne «Âb-ı Hayat» akıtan ejderha... Biz Türkiye'ye turist gelsin diyoruz. Ne göstereceğiz turist'e?.. Taksim meydanını mı?.. İstiklâl caddesini mi?.. Bilmem ne pavyonunu mu?..

Turist, Kâğıthane'de «Hanım İğnesi» kayıklarla gezmek için gelir.. Göksu'da üç çifteyle mısır kazanlarını görmek için gelir... Kurbağlıderede Venedik'te görmediği rüyaları görmek için gelir... Bunlar da olmadıktan sonra turist'e gösterecek nemiz var?.. Kalabalık caddelerde cezbeli dervişler gibi çırpınan trafik memurlarımızdan başka?

PAZAR

Singapur bizden ne istiyormuş, biliyor musunuz?..

Oyuncak!

Şaştım kaldım bu isteğe... Acaba nerden akıllarına gelmiş, kim söylemiş onlara Türkiye'deki oyuncak sanayiinin dünya piyasasına ihracat yapacak bir verimde olduğunu?..

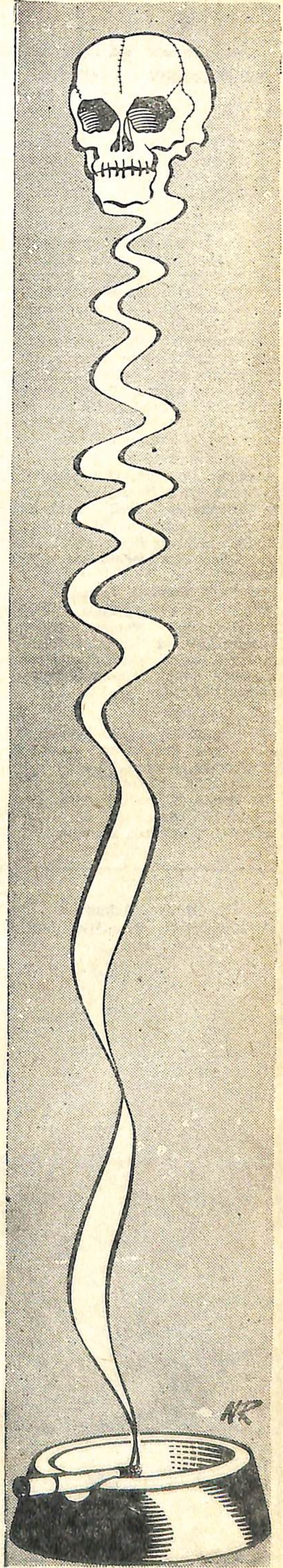
Eskiden, Eyüp Sultan oyuncakları vardı: Tef, fırıldak, haciyatmaz, çekirge... Şimdi, yongası çocuk parmaklarımıza batan o zavallı, o fakir el işleri bile yok!

Avrupa'da oyuncak bir çocuk dünyasıdır: Elektrikli trenleri, uçakları, otomobilleri, tankları, gemileriyle... Takla atan canbazlar mı istersiniz, çalgı çalan müzisyenler mi, yoksa konuşan, şarkı söyleyen bebek kızlar mı?..

Bu ayrı bir teknik, ayrı bir hüner, ayrı bir asanattır. Bunun mühendisleri, ustaları ve milyonluk fabrikaları var...

Bizde mi?.. Bizde... Şimdilik şehir işleri, imar işleri, eğitim işleri, tarım işleri birer oyuncak! Doğrusunu isterseniz bizim bu oyuncaklarımız da Avrupa'da bulunmaz!

Sigara ölüm saçıyor..

Sigaramın dumanı!

Tuh Sana!

Rıfat ILGAZ

GECE bekçisiydi Mahmut Efendi... Kesme taştan, kale gibi, top atsan yıkılmaz bankalardan birinde. Tam otuz iki yıl bu... Böyle her sabah, pos bıyıkları biraz daha düşük, gözleri biraz daha kanlı, beli biraz daha bükük dönerdi Güzelyalıdaki evine.

Bu dönüş, söz temsili, herkes gider Mersine hesabı bir dönüştü. Daktilo kızlar paketlerle, memurlar baremdeki derecelerine göre, kat kat ikili üçlü sefertaslarıyla, işçiler çıkınları, gazeteye sarılı yemek kaplarıyla, telâşlı giderlerken, Mahmut efendi biraz sağına yatık, başı önüne eğik süklüm püklüm tutardı evin yolunu. Kendi halinde bir adamdı. Yarasalar gibi gün ışığından uzak yaşardı ama, çok tanıdığı çok selâmlaştığı vardı:

«Uğurola amca!..»

Çapkın!.. Üç tane birbirinden güzel kızlar içindi bu selâm! Hayır! Bu türlüsünden değil, bankanın oralardaki kahveden tanışırlardı kimbilir, belki de Rüstemden... Hani o İkinci Kordondaki bol kepçe Rüstem!..

«Merhaba Mahmut Amca!»

Mahalleden bir delikanlı... Orta ikiden belgeli... Mahmut Efendi fazlasını bilemez. Nerden bilsin? En küçük kızın oynaşıydı piçkurusu. Amca ha?.. Dalgasını geçiyor boyuna bakmadan...

«Âbi merhaba!»

Bitirim seniii... Bu kadarı da fazla! Hem Sevime asıl, hem âbi ha? Zemane gençleri bunlar!

«Erkencisin âbi!»

Ne zaman geç kalmış ki Mahmut Efendi? Lâf işte!

«Uğur ola Mahmut Efendi!»

Gördün mü efendi adamı? Nasıl almazsın böylesinin selâmını?

«Merhaba Hâdi Efendi!»

«Nasılsın, çoluk çocuk nasıl?»

«Çoluğu, çocuğu kim görüyor ki?»

«Görmelisin! Babalık bu! Görmen lâzım! Hadi Eyvallah?..

Kız evlâdı başı boş bırakmaya gelmez, bütün gün kaz güder gibi güdeceksin... Benden söylemesi!»

Peşinden boyacı Kâmil... Torpil gibi patladı uzaktan:

«Vaaay Mahmut Efendi bilâderim, Tomsonu hazırladım, zulada... Yarın gece saat ikide dayıyacağım alnının ortasına. Banka yalnız İstanbul'da mı soyulurmuş, gösterelim memlekete! Tatlı canını seviyorsan gık bile demez, paşa paşa düşersin önüme! Yoook, düdüğe müdüğe asılmaya kalkarsan dumandır hâlin! Tetiğe dokundum mu boylu boyuna uzatırım leşini! Vallaa ben parasında marasında değilim, memleketin şerefi için yapacağım bu soygunu. Anlıyorsun ya, iyi düşün de fazla uğraştırma beni... Yaaa Mahmut Efendi bilâderim, analar neler doğurmuş görsün millet!»

Sinsi sinsi Mahmut Efendinin güldüğünü görünce birden sinirlenir gibi yaptı:

«Yakıştıramıyorsun bana banka soygunculuğunu ha? Bak, bu daha çok hoşuma gitti. Demek polis de yakıştıramıyacak. Eğer işi başarırsam senin de inkâr etmem hakkını, söz! Dile benden ne dilersen! İki top Nazilli basması mı?.. Üç kızının da teker teker düzerim çeyizini, anlıyor musun? Söz diyorum sana!»

İş, kızlara gelip dayanınca bir

şeyler hatırlamış gibi dalgın dalgın baktı Mahmut Efendinin gözlerinin içine:

«Sana bir şey söyliyeyim mi ben! Büyük kızının kulağını çek biraz! Geçen gün Konakta görmüşler, yanında da çamaşırcı Hacerin kızı... Tanıdın değil mi, o, gazeteye resmi basılan kızlardan!»

«Hadi ordan zevzek sen de!» deyip yürümek istedi, Boyacı Kâmil geçti önüne:

«Tomsonla soyguna benzemez bu dediklerim. Bak ben de kız babasıyım. Bu çamaşırcı Hacerin kızı, hani o ipliği pazara çıkmışlardan... Görmüşler diyorum seninkini. Hem de Büyük Kardiçalının önünde... Alıp, gencecik kızları soyuyorlarmış çırılçıplak. Duymadın mı dedikoduları? İyi muuuz diye bağırıyor delikanlılar arkalarından. Kızına sahip ol, büyük kıza. Yazıhanelere girip çıkmaya başladı mı tutma artık! Bütün gün uyuyorsun sen. Dost acı söyler. Türkân için iyi şeyler söylemiyorlar mahallede, anladın mı? Benden söylemek. Sonraaa, senin ortanca kıza da bir görünüver, çok baştankara bugünlerde!..»

«Sevim mi?»

«Biraz sıkıştır da kurtulsun ziyan zebil olmaktan. Dedim ya benden söylemesi... Hadi Mahmut Efendi bilâderim, şimdi uğurlar olsun, git sağlıcakla!»

Neler söylüyordu bu Boyacı Kâmil sabah sabah... Keşke gene bankayı soymaktan, tomsonu burnuna dayamaktan konuşsaydı da iki kızına böyle açıktan açığa dil uzatmasaydı.

«Merhaba Mahmut Efendi amca...»

«Uğurlar ola amca...»

«Hayırlı sabahlar âbi!»

Hiçbirini duymuyordu Mahmut Efendi. Bir kulağından girip bir kulağından çıkıyordu merhabalar.

«Hayırlı sabahlar Mahmut amcacığım!»

Birden gözlerinin içine baktı selâm verenin. Biraz alaylı mıydı bu merhaba be?.. Yok, hayır... Çiçeği burnunda bir delikanlı neye alay etsindi durup dururken? Ne de çok genç vardı mahallede... Nasıl yetişiyordu bunlar? Ne çabuk serpilip boy atıyorlardı... Çok delikanlı vardı ya, hiçbiri de elini öpüp kızlarından birini istemiyorlardı. En küçüğünden başlasalar bile gene razıydı. Para yetiştiremez olmuştu üstlerine başlarına...

Köşeyi dönmüş, mahalle kahvesinin önünden geçiyordu. İçerilerden bir ses yükseldi:

«Geçiyor senin kayınpeder hişşşt Yılmaz!»

Daha kalın bir ses tersledi onu:

«Sus ulan inek arabası!»

«Sevimin babası geçiyor!»

«Jalenin babası...»

Biraz gururlanır gibi oldu. Sonra birden beli bükülüverdi:

«Yazık!» dedi, «Sizin gibi delikanlılara be! Yazık kalıbınıza, kıyafetinize!»

Boyacı Kâmil haklı mıydı ne? «Bizimki de babalık mı?» dedi, «Şambabalığı!»

Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Durdu, kulak verdi. Kimse duymamıştı geldiğini. Demek kimse yolunu beklemiyordu. Öksürdü diri diri...

«Heeey!» diye bağırdı, «Nerdesiniz be, öldünüz mü?»

Karısı merdivenin başından:

«Sen misin?» dedi.

«Benim işte, görmüyor musun? Nerde kızlar?»

«Evdeler!»

«Türkân da evde mi?»

«Evde!»

«Sevim?»

«O da evde!»

«Jale?»

«Nereye gidecekler? Evdeler tabiî... Hepsi evde...»

«Nereye gidecekler haaa? Uyu sen! Çamaşırcının kızını tanır mısın, Hacerin kızını?»

«Tanırım, n'olmuş?»

«Ebenin körü olmuş! Gazeteler neler yazıyor, okuyanlardan da duymadın mı?»

«Duymadım!»

«Duymadın ha? İşine gelmiyor da!.. Söyle neydi adı Hacerin kızının?»

«Nermin!»

«Tamam, işte o! Bizim Türkânla bir daha şuradan şuraya adım atmayacak! Yazıhanelerin, hanların önünde fink atmak yok!»

Biraz daha erkekliğini göstermek için:

«Ne var yiyecek?» diye sordu. Uyumadan önce bir şeyler yemek âdetiydi... Akşamdan ne kaldıysa.

«Tarhana çorbası...» dedi, «Sana çorba yaptım sıcak sıcak...»

İçi birden ısınıverdi. Karı dediğin böyle olurdu işte. Yüzü yarıbuçuk gülüverdi Hayriye hanımın. Bütün bütün değil... Bir tasası, bir kuşkusu vardı onun da:

«Sana bir şey diyeyim mi ben?» diye sokuldu kocasına.

«Söyle!»

«Bu kızda bir hal var sabahtanberi...»

«Hangisinde?»

«Canım hangisinde olacak, büyük kızda!»

«Ne gibi bir hal?»

«Sabah sabah su ısıttı!»

«Eee?»

«Yıkandı.»

«Eeee?»

«Tarandı.»

«Sonra?»

«Sürdü, sürüştürdü!»

«Hele bak şu edepsize!»

«Hani yeni bir kombinezonu vardı ya?»

«Var mıydı bilmem...»

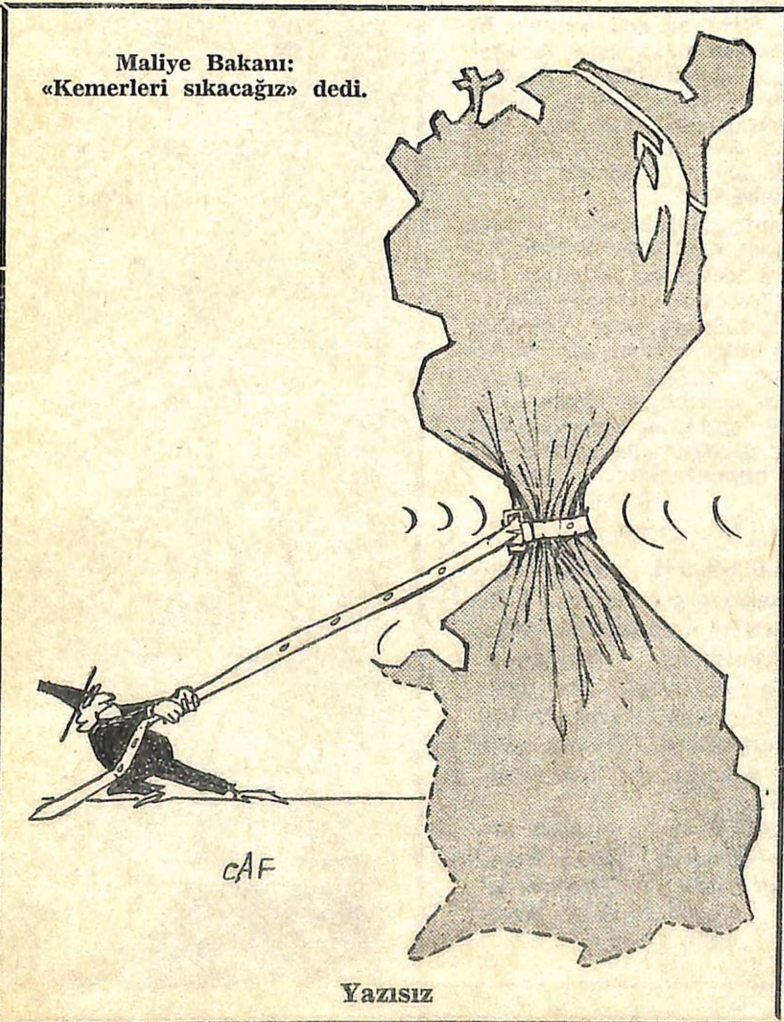
«İşte onu da giydi...»

«Demek, dedikleri doğru!»

«Sonracığıma, kalanları da katladı, devşirdi, bohçalayıp dolaba koydu!»

«Nereye koyacaktı?»

«Canım gene dolaba koyacaktı ama, böyle alıp götürmek için de-

Maliye Bakanı: «Kemerleri sıkacağız» dedi.

Yazısız

ğil! Kız kaçacak senin anlıyacağın...»

Biraz şaşırır gibi oldu Mahmut Efendi. Çorbanın dibini bir temiz sıyırdı. Bıyıklarını peşkire özene bezene sildi. Keyifli keyifli sordu:

«Kaçacak ha?»

«Öyle görünüyor!»

«Ne yapıyor şimdi?»

«Pencerenin önünde... Sözüm ona küçüğün kazağını örüyor. Kulakları kirişte!.»

«Kiminle kaçacak dersin?»

«Bir Yılmaz varmış!»

«Ne iş yaparmış bu Yılmaz?»

«Top oynuyormuş Alsancakta!»

«Yani bizim kızı top oynamaya mı götürüyor?»

Biraz kuşkulanmıştı. Sonra gene kendi verdi cevabını:

«Bunların hepsi de aylıklı...»

«Öyleymiş... Kendine güvenmese kalkmazdı kaçırmaya!»

Kahvenin önünden geçerken bir Yılmaz lâfı çalınmıştı kulağına:

«Peki» dedi, «Kaçırsın bakalım, yatağı ser de yatayım ben...»

Soyundu, dökündü, girdi yatağa. Uyuyamıyordu. Tilki uykusuna geçti. Uyur görünmesi lâzımdı. Göz göre göre kızının kaçırılmasına gönlü razı olmuyordu. Kaçıracaklardı kızını ha? Hani biri çıkıp da erkekçe... elini öpüp... Yok, yok... Böylesi daha iyiydi. Aman alsın götürsün namusuyla! Götürsün de... Nikâhını geciktirmesin. Bu kız da büsbütün aptal değildi ya...

Bir ara bir korna sesi geldi kulağına... Dura dura çalıyordu... Bir... İki... Üç... Evde çıt yoktu. Bir işarettir bu ya... Kızı duymamış mıydı? Bir... İki... Üç!.. Gözünün birini aralayıp baktı. Karısı pencerenin önündeydi. Perdeyi hafifçe çekmiş bakıyordu. Az sonra kalktı, kapının aralığından bakmaya başladı.

«Hayriye!» dedi usulcana.

Karısı çevirdi başını:

«Susss!» diye bir işaret yaptı.

«Kaçıyor!»

«Bırak kaçsın!»

«İndi merdivenlerden...»

«Bırak insin!»

Birden, aklına bir şey gelmiş gibi oturdu:

«Hayriye!» dedi, «Bohçasını da almış mı?»

Karısı hemen pencereye koştu, perdenin aralığından baktı:

«Almış, koltuğunun altında!»

«Tamam!» dedi, «Kaçıyor!»

Rahat bir nefes almıştı.

«Pekiii!» dedi, «Arabayı da görüyor musun?»

«Görüyorum!»

«Kaç kişi var içinde?»

«Bir şoför... O kadar!»

«Ne?.. Bir şoför mü?»

«O kadar!»

«Olmaz! Çocuk yok mu?»

«Yok!»

«Olmaz böyle şey!.. Yâni, o, top oynayan çocuk yok mu?»

«Görünmüyor!»

«Nasıl olur?»

«Belki arkadaşıdır bu şoför onun!»

«Olmaz... Böyle kız kaçırılmaz!»

«Neden olmasın? Oğlan az ilerden biner!»

«Olmaz diyorum sana!»

«Sakın kızı bu şoför kendi hesabına kaçırmaya kalkmasın?»

«Kepazelik olur o zaman!»

«Neden kepazelik olsun?.. Biribirlerini seviyorlarsa?»

«Şoför değildi ki... Kızın şeyi...»

«Belli olmaz, bir de şoför varmış demek!..»

«Peki... Ne yapalım?.. Yazıhanelerin oralarda dolaşmaktansa çamaşırcının kızıyla... Şoför olsun! Belki araba da kendinindir...»

Hayriye hanım son raporu veriyordu:

«Kız bindi arabaya...»

«Oldu bu iş...» dedi, «Güle güle gitsin!»

Önce bir homurtu yükseldi sokağın başından. Bir eksoz gürültüsü... Sonra, çalışan bir motorun gittikçe uzaklaşan tempolu sesi...

Birden bir ıslık... Arka arkaya... Sesler... Bağırmalar... Küfürler...

«Ulan, kaçırıyorlar Türkânı!..»

«Koşun ulan... Kestirmeden... Çevirin arabanın önünü!..»

Kahve olduğu gibi boşalmıştı. Hayriye hanım bir şey anlıyamamıştı bundan...

«Hele kalk!» dedi, «İşler karıştı...»

«Ne var, ne oluyor?»

«Arabanın peşine düştü kahvedeki itler!»

«Hay Allah!.. Onlara da ne oluyor be?..»

«Yılmaz denen topçu çocuk da içlerinde...»

«Tamam!.. Onun işidir bu!»

«Ona ne yahu? Eğer çok seviyorsa o kaçırsaydı!..»

«Biz kızı kaçırmalarına engel mi olduk?»

«Düpedüz edepsizlik bu!..»

Sokağın alt başından, hep bir ağızdan söylenen şarkı gibi bir şey yükseldi neden sonra:

«Bir baba hindi hey yallah!»
«Alamadan gitti hey yallah!»
«Pilâv da zerde hey yallah!»
«Şoför de nerde hey yallah!»

Sesler gittikçe yaklaşıyordu. İkisinin de başları, seslerin geldiği yana dönmüştü.

«Şoför de nerde hey yallah!»

Hayriye hanım bağırdı:

«İşte, işte! Kız da aralarında... O, Yılmaz denen çocuk da orda!..»

«Bir baba hindi hey yallah!»
«Alamadan gitti hey yallah!»

Mahmut efendinin tepesi atmıştı:

«Rezalet!» dedi, «Bu kadarı da kepazelik! İkı paralık oldu namusumuz!»

Kapının önünden sesler geliyordu:

«Mahmut efendi amcaaa!..»

«Hele açın şu pencereyi!»

«Mahmut amcaaa... Kızınız teslim! Bohçasıyınan beraber... Kapıyı kilitleyin de kaçmasın bundan sonra. Kızınız teslim! Hiç bir eksiği yok!»

Hayriye hanım araladı perdeyi «İşte!» dedi, «Kız geliyor... Bohçasını da verdiler koltuğuna. O çocuk elini sıktı kızın... Bak edepsize, utanma var mı hiç... Teşekkür ediyor oğlanlara!..»

Bir alkıştır yükseldi. Sonra Türkânın selâmlaması:

«Hadi Allahaısmarladık çocuklar... Hoşça kalın!»

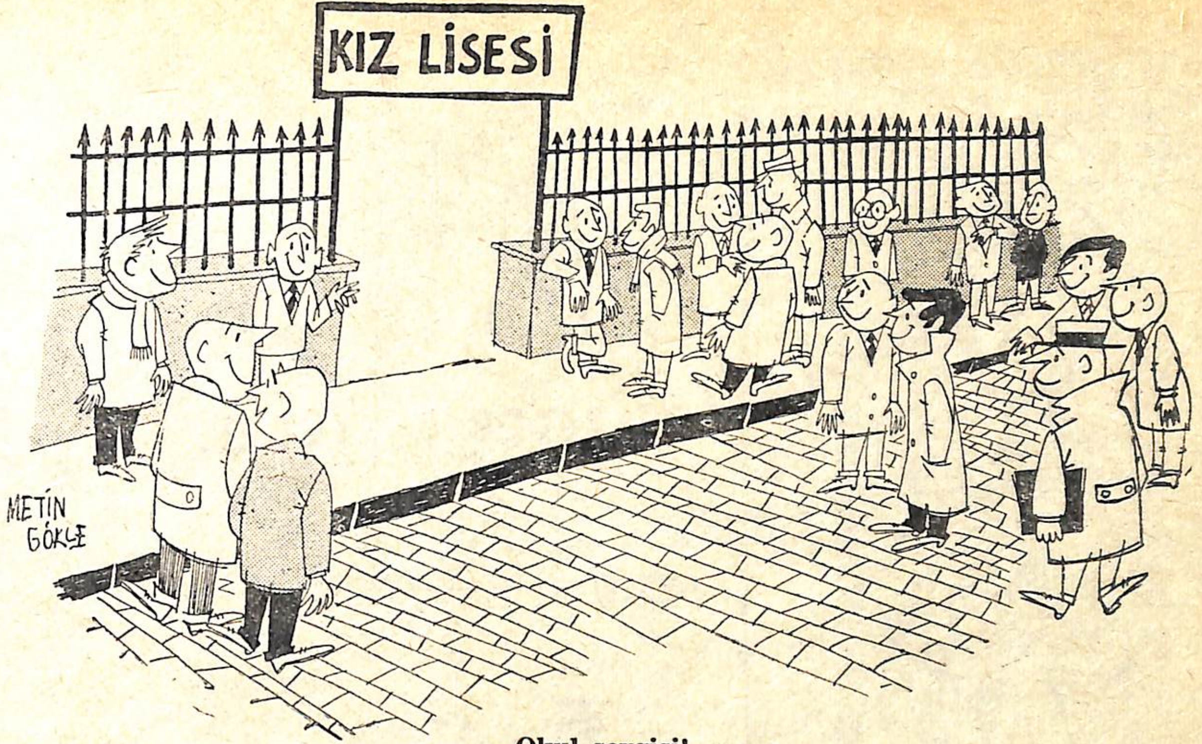
Hayriye hanım dişlerinin arasından:

«Edepsiz...» dedi, «Yırtık!»

Mahmut efendi fırladı yataktan, koştu merdiven başına:

«Nedir senin bu yaptığın?» diye bağırdı, «Ne yüzle dönüyorsun bu eve? Göz göre göre kız kaçırıldığını kim görmüş? İnsan kaçmalı ama bir daha dönmemeli eve! Tuh senin kalıbına, kıyafetine edepsiz! Geceler çuvala mı girdi be! Gün ortasında yenir mi bu halt? İki paralık ettin şerefimi! Gece bekçisinin kızı böyle gün ortasında mı kaçar? Hiç olmazsa beni düşünseydin de evde yokken yeseydin bu haltı! Bu kadarcık işi olsun beceremedin. Tuh olsun sana!..»

Rıfat ILGAZ

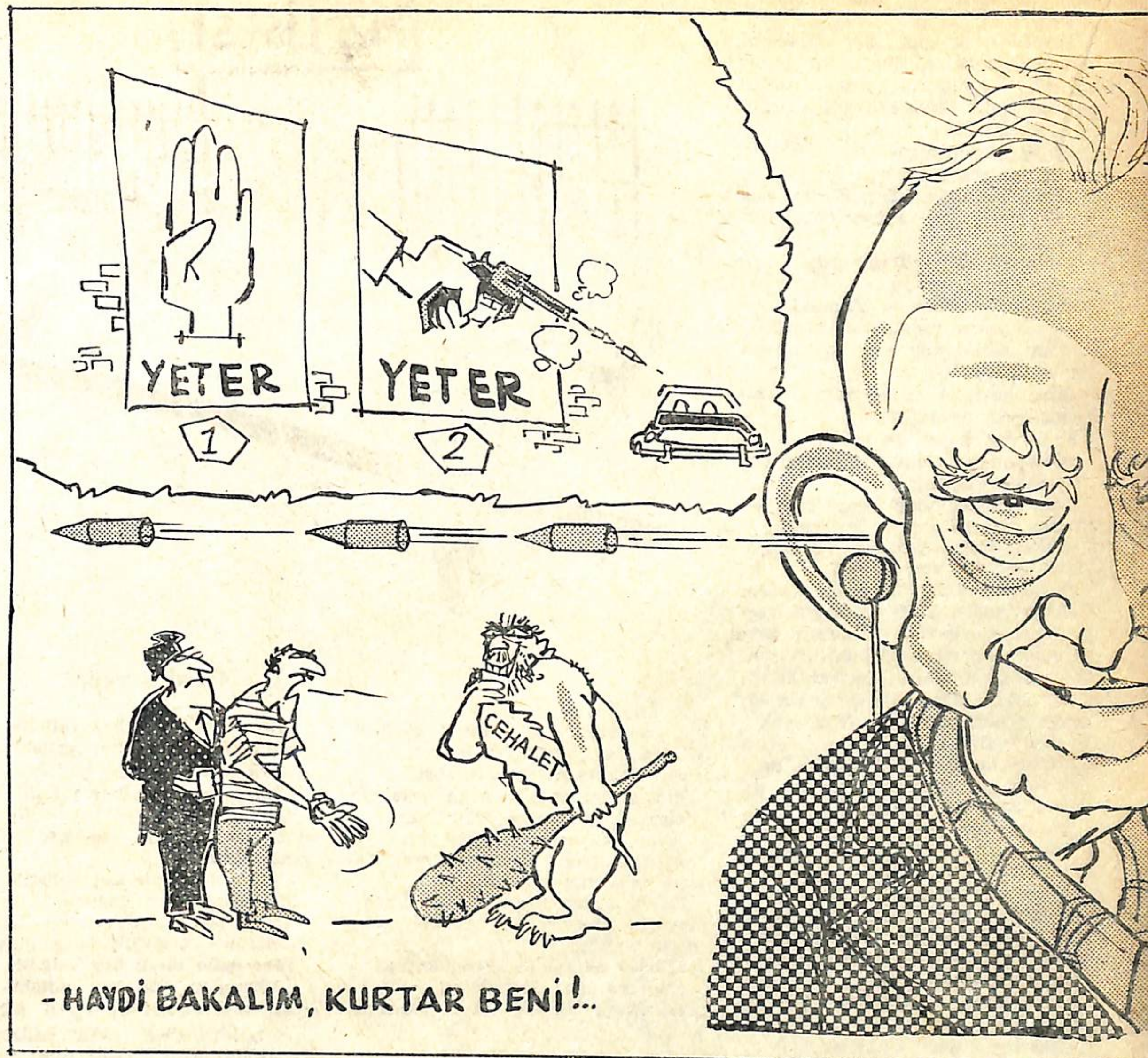
Okul sevgisi!

— **Lûtfen vasiyetinizi hazırlayınız!**

Yazısız

- HAYDİ BAKALIM, KURTAR BENİ!..

Telefonla tedavi

Geç vakit hastaneden yorgun dönen doktor tam karısının yanına, yatağa uzanırken telefon çaldı.

Doktor, telefon ahizesini almak isteyen karısının elini tuttu:

— Bak, karıcığım, evvelâ ne istediklerini öğren, ondan sonra benim evde olmadığımı ve beni her ân beklediğini söyle..

Kadın, komodinin üzerindeki telefon ahizesini alarak:

— Doktor evde yok, dedi. Fakat istediğinizi bana anlatın, belki yardımım olur size..

Telefonun öbür ucundaki adam:

— Ben komisyoncu Fahriyim, sırtımda müthiş bir ağrı var, beni uyutmuyor, ne tavsiye edersiniz?

Kadın, telefonu kapamadan kocasına döndü, durumu anlattı ve ondan aldığı cevabı kendi tavsiyesi imiş gibi hastaya bildirdi. Hasta:

— Teşekkür ederim, dedi, yalnız size bir şey sormak istiyorum, şu yatakta sizin yanınızda bulunan adam ne sıfatla tıbbî tavsiyelerde bulunuyor!..

* * *

Beterin beteri!

İhtiyar komik, yıllardanberi zavallı, çirkin ve hastalıklı bir kadınla yaşıyordu.

Bir gün ziyaretine gelen genç bir aktör, lâf arasında sordu:

— Hocam, çirkin bir kadına âşık olmaktan daha ağır bir şey var mı?

Tecrübeli komik, genç aktörün yüzüne baktı ve mânâlı bir gülümseme ile cevap verdi:

— Evet dostum, daha ağırı var. Güzel bir kadının dostluğu!.

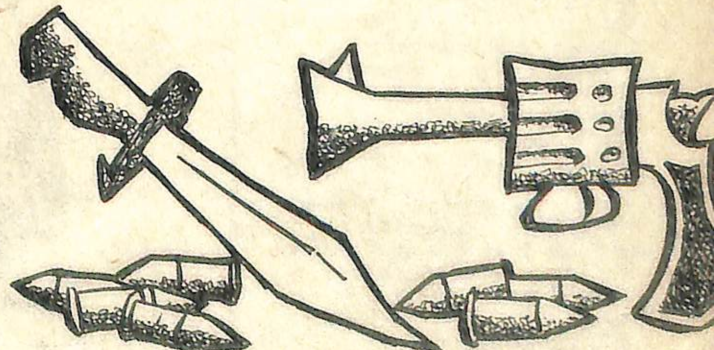
Bizim içimizde kin yok kimseye,
Dostlar kapılmasın boş vesveseye.
Berber lâzım değil zaten köseye
Böyleyken söz duyduk açmadan kutu,
Ne sebepten doğdu bunca homurtu?

* * *

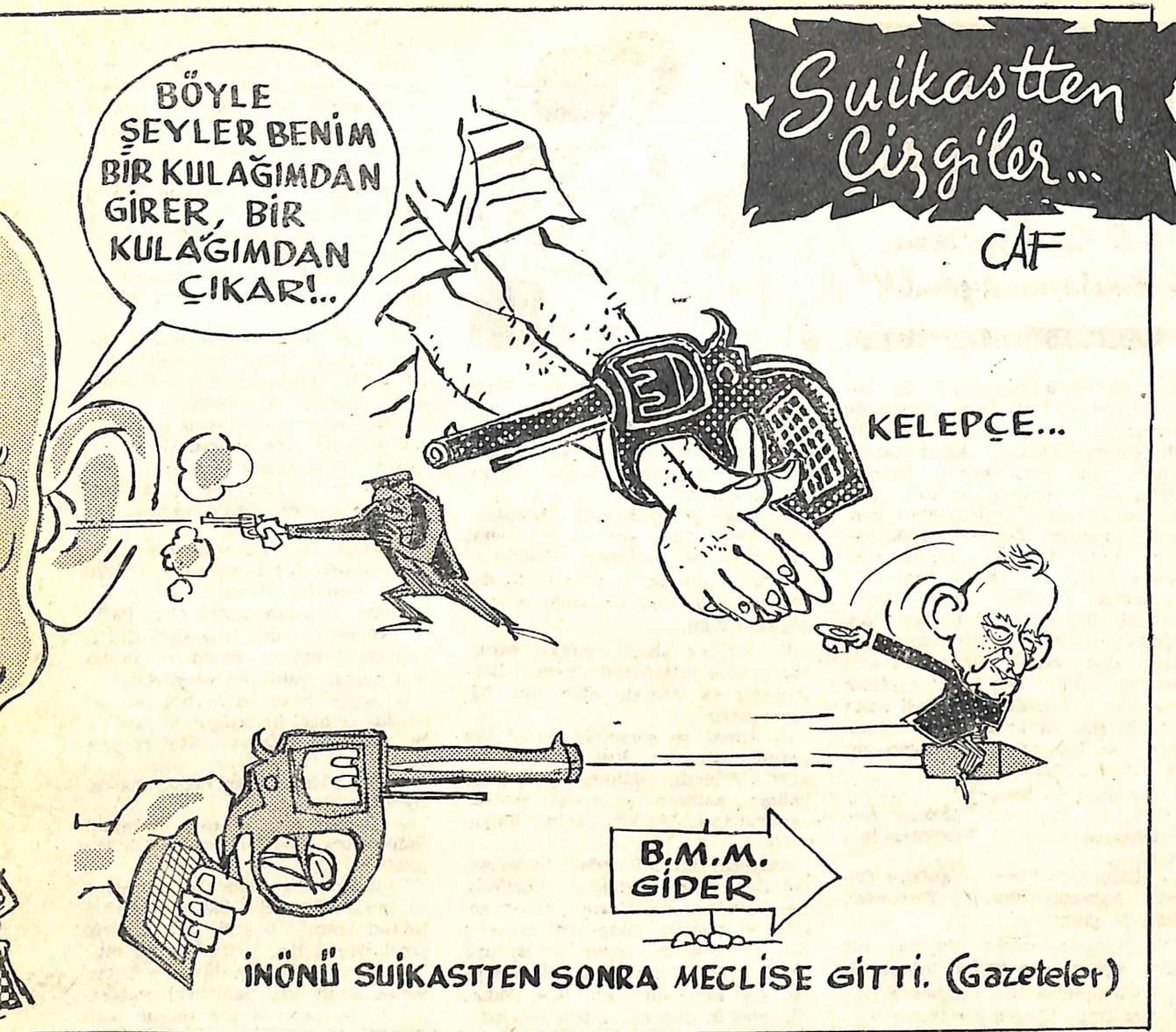
Azıcık aşım var, ağrımaz başım,
Yaşlılar akranım, gençler çağdaşım,
Yalnız kem niyetli kişiye taşım,
Onların nemlidir yanmaz barutu,
Ama hiç dinmiyor sinsi homurtu!

* * *

Kime deli derler, kimlere Veli?
Müdür memurundan daha cilveli!
Bunu mu ummuştuk bizler eveli?
Neşe, içimizde acı bir tortu,
Her yanı kaplamış sinsi homurtu.

Suikas

Bizi destekliyen ya iki, ya bir,
Dev aynası taşır bütün ekâbir.
Sabır sabır ama en sonu kabir.
Sağnak yok ortada bu yaz bulutu,
Artık dinmelidir sinsi homurtu.

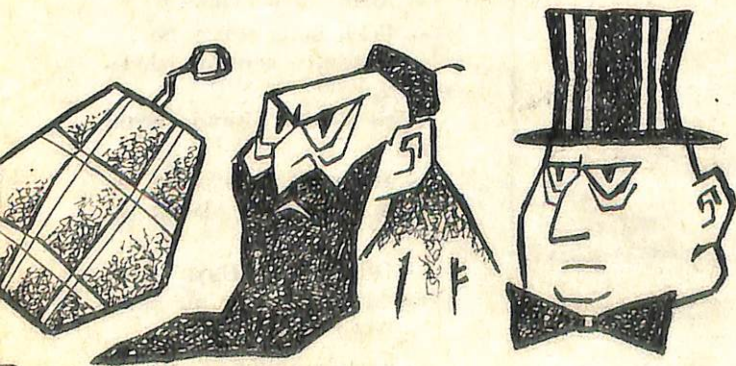
* * *

Nereye gelecek bu sözün ucu?
Biz hancı rolünde, onlarsa yolcu.
Çoğunun maksadı doldurmak hurcu!
Ne mübarek bayram, ne kutsal yortu,
Hepsinin ağzında sinsi homurtu.

* * *

Menfaat sezince iliği gevşer,
Burnunu soktuğu her işde bir şer.
Böyleyken dört ayak üstüne düşer,
Karada Kadillak, denizde botu,
Bari bu durumda dinse homurtu!

Salâhattin KUTLU

arı..

Kibar fotoğrafçı

Tanınmış kadın sanatkârlarımızdan biri, İkinci Dünya Harbinin bittiği sıralarda, bir fotoğrafçıya uğrayıp birkaç güzel poz çektirmişti.

Geçen hafta, o fotoğrafçının önünden geçerken birdenbire, hatırına geldi, içeriye girip fotoğraf çektirdi. Fakat bu seferki pozundan memnun olmamıştı. Fotoğrafçıya hayretle sordu:

— Geçen sefer sizde çektirdiğim fotoğraflar bundan çook daha güzel, neden?.

Kibar fotoğrafçı ellerini uğuşturarak:

— Haklısınız hanımefendi, dedi, yalnız unutmayın ki ben o zaman 15 yaş daha küçüktüm!.

* * *

İki serseri

Parkta tanışan iki serseri, yanyana oturmuş konuşuyorlardı.

— On iki sene evvel evimden ayrılmıştım, buna sebep, bizim pederin, her akşam gelip: «Bugün ne yemeğiniz var?» demesi ve başka bir şey düşünmemesidir. Onun bu haline çok içerliyordum.

— Ben de oniki sene evvel aşağı yukarı seninkine benzer bir sebepten evimizi terketmiştim. On sekiz kardeştik, babamız her akşam gelir «Bugün yenilir şey yok mu?» demekten başka endişesi yoktu. Bu haline çok kızıyordum.

* * *

Fare zehiri

Hâkim, suçlu kadına sordu:

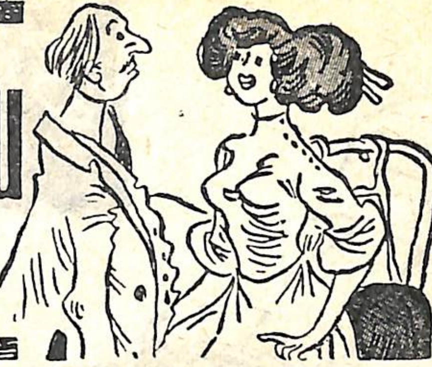
— Kocanın içki şişesine fare zehiri atmışsın, öyle mi?

— Evet bay hâkim, içkiden tiksinip bir daha içmesin diye yaptım o işi, içki çok dokunuyor ona..

— Hiç üşür mü kardeş?.. Tam onun havası: Kar gibi kız!

Dedi-Kodu

A.P. Çehov'dan: Semiramis Aydınlık

YAZI öğretmeni Serj Kapitanoviç Akiyenef kızını tarih - coğrafya öğretmeni İvan Yetroviç Şovadin'le evlendiriyordu. Şerefe güzel bir düğün merasimi tertip edildi. Büyük salonda yenilecek içilecek ve dansedilecekti. Dâvetliler arasında gelinin babasının ve damadın en seçkin arkadaşlarını görmek kabildi ve bütün evde mesut ve neşeli bir hava esmekteydi..

Saat sekize doğru, Akiyenef, yani evin beyi, akşam yemeğinin hazır olup olmadığını kontrol etmek için mutfağa girdi. Ördek ve kaz kızartması ve daha bir sürü nefis yiyeceğin kokusu ve bir buhar tabakası mutfağın havasını yoğunlaştırmıştı. İki uzun masanın üzeri gelişi güzel fakat artistik bir şekilde konmuş olan et dilimleri, içkiler ve o akşamki yemek için tedarik edilen türlü nevale ile tamamen dolu idi. Masaların etrafında ise ahçı kadın koşup duruyordu. Naşa; kuvvetli, iri, kırmızı yanaklı, çift gerdanlı ve koca göbekli bir kadındı. Akiyenef keyifle ellerini oğuşturarak ve ağzı sulanarak:

— Ne nefis kokuyor... dedi; bu yiyeceklerin hepsini tek başıma temizleyebilirim. Fakat, balık nerde Naşa? Bana balığı göster çabuk!...

Ahçı kadın hazırladığı tabaklardan birinin başına geçti ve yağlı kâğıdı büyük bir dikkatle kaldırdı. Uzun bir kayık tabağı içinde salçalar, sebze garnitürleri ve zeytinler arasında koca bir yayın balığı kuzu gibi yatıyordu.

Bu nefis manzara karşısında gözleri parlayan Akiyef bir müddet hayran hayran balığı seyrettikten sonra zevkten büyük bir gürültü ile dilini şaklattı ve ağzını şapırdattı.

— Ah ne hararetli bir öpücük! Böyle ateşli ateşli kimi öpüyor sun bakalım, emektar Naşayı mı?

Mutfak kapısı tarafından bu sözler duyulduktan hemen sonra ihtiyar Vanikin'in saçsız başı kapı aralığından içeriye uzandı:

— Serj Kapitanoviç, koca kurt seni! Mes'ut bir gelin babası ahçı kadınla... Hem de böyle bir günde ha!...

— Sen neden bahsediyorsun sersem... diye Akiyef şaşkın bir tavırla söylendi; sakın bu saçmaları içerde de tekrarlamağa kalkma. Ben sadece şu nefis balığın manzarası karşısında memnuniyetten dilimi şaklattım..

— Sen bunu benim külâhıma anlat!

Böyle deyip yayvan yayvan sırıtarak Vanikin tekrar kapı aralığından savuşup gitti. Akiyenef öfke ve çaresizlikten kıpkırmızı olmuştu.

— Gördün mü şu olanları! diye düşündü. Bu geveze şimdi salona dalıp dedikoduya başlamıştır bile! İsterse bu söylentiyi bütün şehre yayar ve beni rezil eder.

Akiyenef korka korka büyük salona döndü ve belli etmeden Vanikini araştırmağa başladı. İşte orada piyanonun yanında idi ve kıkır kıkır gülüp duran okul müfettişinin yengesinin kulağına bir şeyler fısıldayıp duruyordu:

— Muhakkak benden bahsediyorlar! diye düşündü Akiyenef. Şeytan alasıca herif! Bu kadın da onun bütün anlattıklarına inanıyordur; şuna bakın hele, nasıl da gülüyor! Hey Allahım! Hayır, buna göz yumamam. İşin aslını ben bizzat herkese teker teker anlatmalıyım!

Başını kaşıyarak mahçup ve çekingen bir tavırla Fransızca öğretmeninin yanına yaklaştı:

— Yemekleri şöyle bir gözden geçirmek için az önce mutfağa uğramıştım... diye lâfa başladı; sizin balığı ne kadar sevdiğinizi bilirim aziz meslekdaşım... Bu akşam da doğrusu nefis bir yayın yiyeceğiz; şöyle iki metre boyunda, ha ha hay. ne diyordum? Mutfağa girdiğimde — doğrusu inanmıyacaksınız, şaka gibi gelecek ama — kayık tabağı içinde yatan nefis kokulu yayının görünüşü karşısında zevkten yüksek sesle dilimi şaklatmaktan kendimi alamadım! Tam bu sırada içeri şu bizim Vanikin girip ne dese beğenirsiniz; — ha ha hay, hâlâ gülmekten kendimi alamıyorum — dedi ki: «Bu da nesi? Burada öpüşüyorsunuz ha?» Bir düşünün; Naşa, bizim ahçı kadın! Güya ben onu öpüyormuşum! Hiç böyle eşşeklik olur mu? Bu kadıncağız yedi başlı bir ejderha kadar çirkindir zavallıcık... Ve ben onu öpüyormuşum! Ne ahmakça lâf!

— Ahmak da kimmiş?

O sırada yanlarına yaklaşan matematik öğretmeni Taratolaf lâfa karıştı.

— Canım şu bizim Vanikin! Ondan bahsediyorduk... Demincek mutfağa gitmiştim...

Ve Vanikin olayını Akiyenef bir daha baştan sona kadar anlattı ve:

— Bu aptalca lâfa gülünmez mi? O cadalozu öpeceğime bizim bahçedeki çoban köpeğini öperim daha iyi..

Böyle deyip arkasına döndüğü sırada Akiyenef muhasebe denetçisi Usda ile burun buruna geldi. Ona da:

— Vanikin'den bahsediyorduk, dedi, biraz önce mutfağa geldi ve beni orada bizim emektar ahçı Naşa ile görünce aklı sıra aptalca bir espri yaptı ve: «Ne oluyor orada, dedi, öpüşüyorsunuz ha!» Sarhoştu mutlaka! Bu lâfa gülünmez de ne yapılır kuzum?

— Neye gülüyorsunuz bakalım, ne olmuş? diye sorarak din dersi öğretmeni de yanlarına sokuldu.

— Neye olacak, Vanikin'e! Az önce mutfakta idim ve balığı gözden geçiriyordum...

Ve böylece aşağı yukarı yarım saat içinde misafirlerin hemen hepsi balık ve Vanikin hikâyesini öğrenmişlerdi.

— Şimdi şu sersemin halini bir görmek isterdim, diye Akiyenef keyifle söylendi; olanları anlatmağa kalkar kalkmaz şu cevabı alacak: «Saçmalama, biz işin aslını biliyoruz!»

Akiyenef bir iki kadeh de yuvarladıktan sonra tamamen rahatladı. Yeni evlileri arabalarına kadar geçirdi ve odasına çıkıp yeni doğmuş bir çocuk kadar derin bir uykuya daldı. Ertesi gün balık olayı diye bir şey hatırlamıyordu bile. Fakat Akiyenef'in kurnazlığı pek işe yaramamıştı ve iftiracı diller işleyip duruyordu.

Tam bir hafta sonra çarşamba günü Akiyenef öğretmenler odasında arkadaşları ile bir öğrenci hakkında konuşurken içeri aniden okul müdürü giriverdi ve kendisini bir köşeye çekip:

— Serj Kapitanoviç, dedi; sizin özel hayatınıza karıştığım için özür dilerim, ama bir bakıma buna mecburum. Hakkınızda anlatılanları bir duysanız! Şerefli bir aile babası olan sizin ahçınızla olan münasebetiniz şehirde çalkalanıp duruyor. Bana göre hava hoş; ahçınızla sevişebilir hattâ... onu kızınızın düğün günü kpebilirsiniz bile... Ama bu kadar alenî olmamalı, değil mi ya? Herkesin bu olaydan haberi var! Sizden sadece bir öğretmen olduğunuzu unutmamanızı rica ediyorum.

Akiyenef hiç cevap veremedi, donup kalmıştı. Islak bir köpek gibi eve geldi. Orda da onu başka bir arbede bekliyordu. Karısı:

— Ne diye önüne konan yemeği yemiyorsun? diye çıkıştı. Kimi düşünüp duruyorsun, sevgilin Naşenkayı mı? Her şeyi öğrendim; bereket eş dost gözümü açtılar. Al bakalım!

Ve böyle diyerek kocasının suratına şiddetli bir tokat aşketti. Akiyenef sofradan kalktı; âdeta yer ayakları altından kaçıyordu. Palto ve şapkasını dahi giymeden doğru Vanikin'in evine koştu ve kapıyı açar açmaz onun üzerine yürüdü:

— Alçak herif! diye bağırdı; ne istedin de beni bu hallere düşürdün; ne hakla bu iftirayı ortalığa yaydın?

— Ne iftirası, sen neden bahsediyorsun kuzum?

— Benim ahçı Naşayı öptüğüm dedikodusu senden başka kimden çıkabilir?

Vanikinin bu ithamlar üzerine eli ayağı titremeğe başladı; derhal İsa'nın resmi önünde haç çıkarıp gayet üzgün bir tavırla yemin etti:

— Eğer ağzımdan bir şey kaçırdımsa Allah beni her türlü cezalandırsın, bu hususta bir kelime dahi söyledimse kabirde rahat yatmak bana nasip olmasın!

Öyle içten yemin ediyordu ki Vanikin'in doğru söylediğine inanmamak kabil değildi. Açıkça görülüyordu ki, hakikaten kimseye bir şey söylememişti.

— Kim o halde, peki, kim söyledi? diye Akiyenef derin derin düşünmeğe başladı.

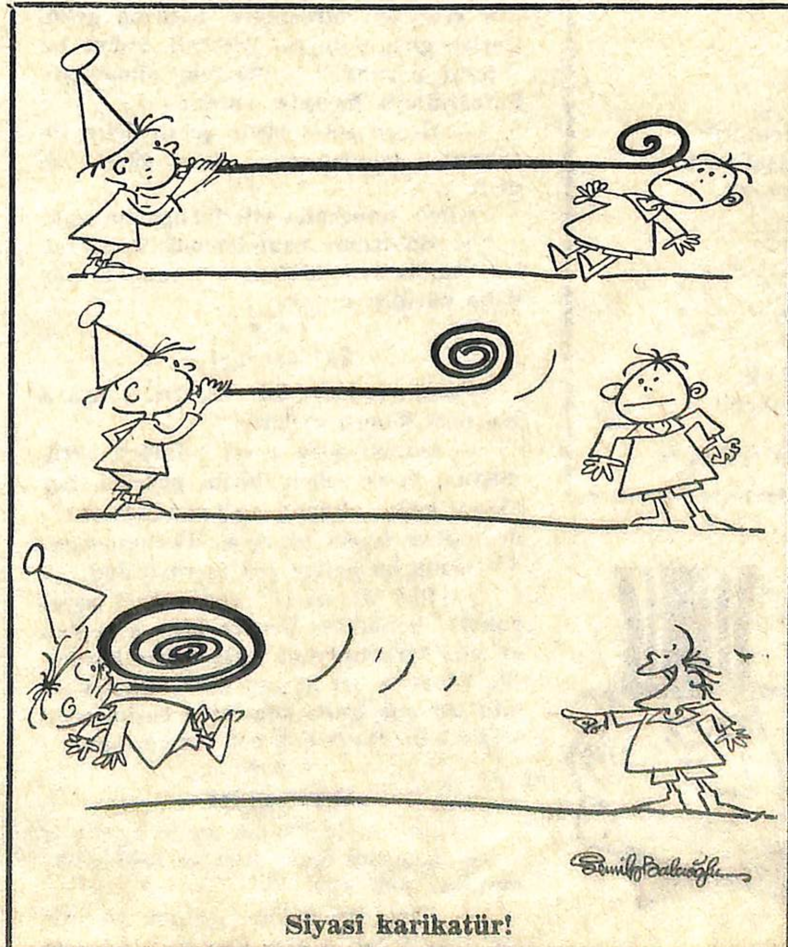
İçinden bütün tanıdıklarını bir bir sayıyor ve bir yandan elini alnına vurup:

— Peki ama kim olabilir? deyip duruyordu.

Ya, hakikaten! Bu kadar dedikoduyu kim yapmıştı acaba?...

Semiramis Aydınlık

Siyasî karikatür!

Şeref!...

İskoç tabaalı, güzel Mary, kaldırımın kenarına oturmuş iki gözü, iki çeşme ağlıyordu.

Yoldan geçen, yaşlı bir adam merakla:

— Neyin var kızım? Neden ağlıyorsun? diye sordu.

— Ailem beni reddetti!...

— Peki, buna sebep ne?...

— Onların şerefini lekeledim!!!...

Yaşlı adam biran başını eğdi:

— Hımmm!. Anlıyorum dedi. Bir çocuğunuz olacak değil mi?

— Oh! Hayır! Hayır! dedi genç kız daha fena bir şey!

— Nasıl?

— Trende bulduğum parayı polise verdim!

Sadık koca!..

Mösyö Dupont «Mektep Arkadaşları Toplantısından» eve sabaha karşı saat üçte gelince karısı sordu:

— Toplantı nasıl geçti?

— Çok güzel bir gece geçirdik! Ne eğlendik, ne eğlendik, bir bilsen!.. Bir aralık antikacı Firmin ortaya bir bronz heykel koydu ve bunu şimdiye kadar karısını hiç aldatmamış olana vereceğini söyledi.

— Peki sonra?..

— Kimse ayağa kalkmadı!...

— Ya sen?...

Mösyö Dupont biraz düşündükten sonra,

— Karıcığım, heykeli beğenmedim dedi, çok açık saçık bir şey, alıp getirseydim muhakkak suratıma atardın!

* * *

İyimser - Kötümser

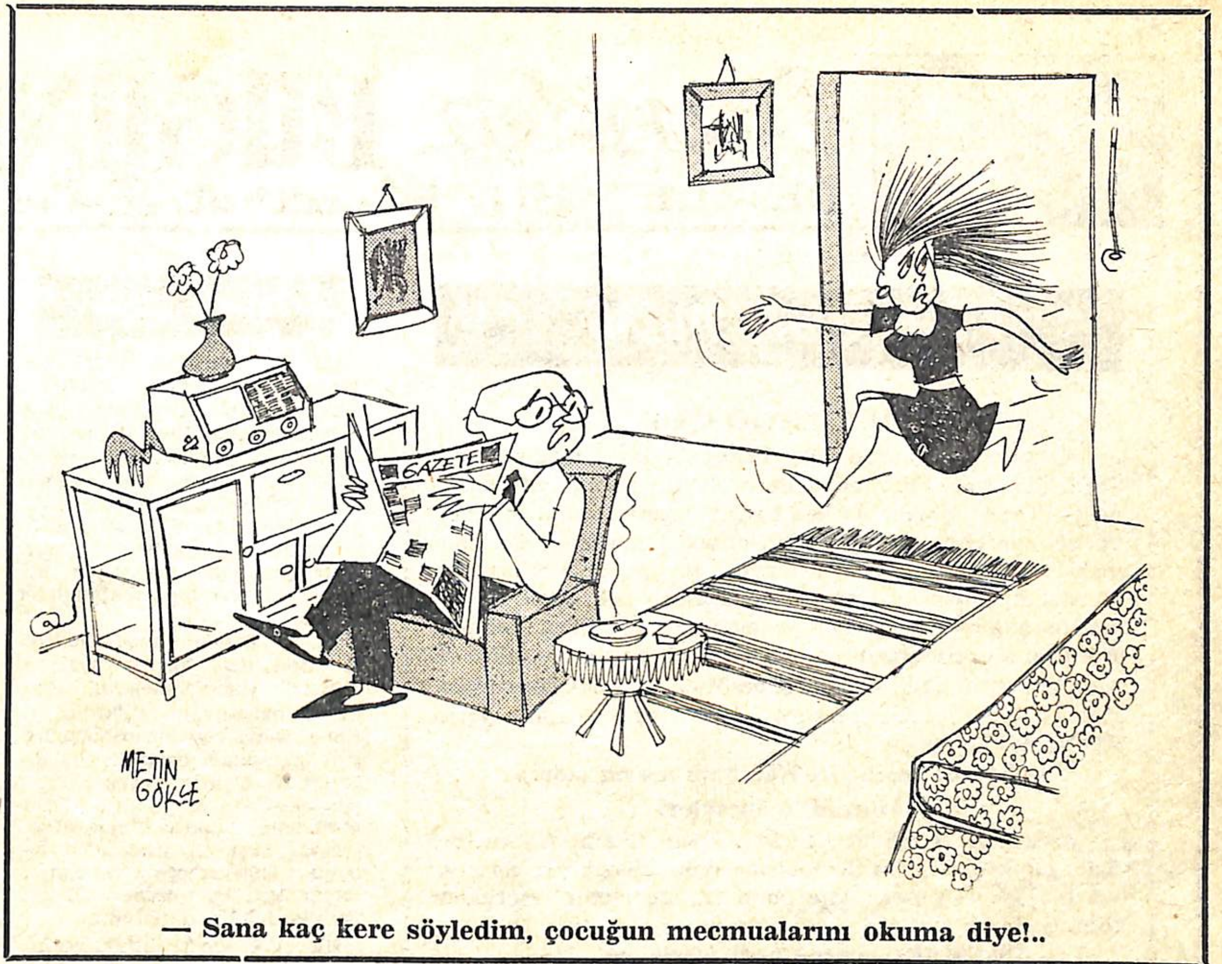
Nazi Almanyası devrine ait bir fıkra:

İyimser şöyle demektedir:

— Bu harbi biz kaybedeceğiz!

Kötümser ise:

— Haniya? Ne zaman?

— Sana kaç kere söyledim, çocuğun mecmualarını okuma diye!..

Küçük Resimli İlânlar

ESKİSİNİN HÜKMÜ KALMAMIŞTIR!

Uzun bir süredenberi omuzumda kürkünü, kimliğimde soyadını taşıdığım eski ve emekli milletvekili kocam Süleyman Soğanbaşı'nın artık herhangi bir partinin baltasına sap olma umudu kalmadığından kendisinden resmen, ve alenen ve hukuken, ve ebediyyen boşanmıya karar verdim.

Senatör adayları arasında yeni bir koca bulacağımdan eskisinin hükmü olmadığını görülen lüzum üzerine ilân ederim. — Beyhan Baldudak.

◎

BAYAN MUHASİP ARANIYOR

Otuz yaşında, bekâr ve yakışıklı bir erkeğim. Ailemden kalan 10 milyonluk mirasım nerede ve nasıl yeneceğini düşünmekten başka hiçbir meşguliyetim yoktur.

15—18 yaşlarında, güzel yüzlü, güzel sesli, güzel vücutlu; yürüyüşü şıkırdak, çalışması fıkırdak.. çarpması, toplaması, çıkarması olumlu muhasebeci bir kız arıyorum.

İsteklilerin önden, arkadan, yandan çekilmiş üç adet 18x24 fotoğrafları, bu konudaki aritmetik ve aşkometik bilgilerini isbatlıyan belgeleri ile birlikte acele «Çok tatlısın şekerim!» rümuzuna müracaatları. (Çifte mesaiye katlanabilenler tercih edilir!)

100 DERSTE GÖZ BOYAMA SANATI

Zati Sungur'un emektar kalfalarından Tezcan Tezboyar'la kazıkçı kabzımallardan Kâzım Kazyolar'ın müştereken kaleme aldıkları (100 DERSTE GÖZ BOYAMA SANATI), önümüzdeki hafta çıkıyor!

69 renkli plâstik bir kapak içinde, tereyağı marka kaymak kâğıda silinmez Japon mürekkebiyle basılmış olan bu müthiş eseri bütün particilerimize, politikacılarımıza ve ilgililere önemle tavsiye ederiz. Kitapçınıza şimdiden ısmarlayınız: (100 DERSTE GÖZ BOYAMA SANATI). Kazyolar Yayınları — İstanbul.

◎

ARDİYE ARANMAKTADIR

Tekel maddelerine zam yapılacağı aşağı yukarı kesinleşmiş olduğundan, el altından 10 ton sigara, 25 ton rakı, 8 ton çay ve benzeri maddeler depo edilecektir. Kârı yarıya paylaşmak üzere elverişli ardiyesi olanların Gezici Bayi Hüseyin Şıpsezer'e acele telefon etmeleri...

İNGİLİZCE ÖĞRENMEK İSTİYORUM

Otuzbeş yaşındayım ama görenler yirmibeşten yukarı tahmin etmezler. Arkadaşlarım çok güzel bir kadın olduğumu söylemektedirler.

Tenim ay ışığı rengin-de, vücudüm olgun, göğüslerim dolgun, ne yazık ki kaderim pek solgundur. Solgun kaderime renk verebilmek için İngilizce öğrenmek istiyorum. Uzunca boylu, geniş omuzlu, yakışıklı, sportmen bir İngilizce hocası aramaktayım. Teknik bilgisi ileri olanlar tercih edilir. İsteklilerin (Aylavyu!) rümuzuna başvurmalarını kırık gönlümün inleyişleriyle rica ederim.

◎

CAYDIRICI ARANIYOR

Evlenmiye karar vermiş bir dangalak, kendisini bu fikirden caydıracak bir insan aramaktadır. Telkin kabiliyetine göre ücret ödenecektir. Tecrübeli ve istekli kişilerin, kayınvaldelerinden aldıkları özel ruhsatnâme ile birlikte «Davut Dangalak» rümuzuna acele müracaatları...

◎

Aşk bank

Her çekilişte bir kur'a numarası
Her çekilişte dayalı döşeli yatak odası
Hesap açtırmakta acele ediniz!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Eski Şiirde Mizah

Hasırcızade'den...

Eskiden önemli bir olay hakkında tarih düşürülürdü. Tarih düşürmek, bir mısra ile o olayın geçtiği yılı belirtmekti. Ebced hesabı ile her harfin değeri bulunduğundan, mısraı meydana getiren kelimelerdeki harflerin değeri bulunan rakamlar toplanınca olayın geçtiği tarih anlaşılmış olurdu. Bu tarih düşürme mısralarından pek güzel bir örnek te Antepli Hasırcızade'ye aittir. O zamanlar Antep'te Tek Göz Muhsin efendi adında bir kadı vardı. Zalimliği ve rüşvetçiliği ile halkı canından bezdiren bu kadı görevinden atılınca, Hasırcızade, hemen aşağıdaki tarih mısraını yazıp dostlarına yollamıştı:

«Dideniz ruşen ola, Kör Kadı ma'zul oldu..»

Hâmid'in hicivleri

Abdülhak Hâmid'in şiirinin engin ilhamları vardır. Şair, gerektiğinde, bu ilhamlarına dolu dizgin yol vermekten hiç de çekinmez. İşte onun (Arzîler) adlı eserinden alınmış iki beyt:

Atlarla itler olmada mail tekellüme.
Kartalsa başlamış papağandan taallüme.
Maymun hazırlıyor size bir sofra ya döşek;
Derken görürsünüz para saymakta bir eşek..

Eski Türk Mizahı

Aşk mektubu

Divan Edebiyatımız her zaman ağır başlı, çatık kaşlı, ah ve vahlı değildir. Zaman zaman eski çağ edebiyatçılarımız da mizah konusu ile ilgilenmişlerdir. İşte eski bir âşıkın, sevgilisine yolladığı mektup:

«Benim cânımın cânı, koynumun saati, gönlümün rahatı, göğsümün bendi, bahçemin gülü, gülümün bülbülü olan efendim sultanım hazretlerinin meclisi nezâketlerine dualar kucak kucak ve medih zinetleri tabak tabak ihda olunduktan sonra, benim efendim, ben de bildim ki eksik oldu bu nâme amma sen tut tamame. Ben bu nâmeyi yazdım efendim acele, var sen de bunu bir gizli yerde hecele. Eğer okumak bilmez isen, gel bizde bir gece gecele cânım, hanım efendim...»

Süt ve su

Süt konusu 19. yüzyılda da önemli imiş ki, o devrin mizah gazetelerinden biri olan ÇINGIRAKLI TATAR) bu konu ile ilgili şöyle bir haber veriyor:

«Beyoğlu'nda su kıtlığı olması sebebile, Taksim ve İstanbul sularının telef ve israfını önlemek için, Şehir Emaneti (Belediye) bundan sonra sütçülerin, suya süt katarak, suyun aslının değiştirilmesini menedecektir. Aksine hareket edenler şiddetle cezalandırılacak, fakat bu yasağın kuyu suyuna süt karıştıranlara bir tesiri olmıyacaktır.»

Eyüp vapurları

Eyüp vapurları konusunda (ÇINGIRAKLI TATAR) da şöyle bir havadis vardır:

«Eyüp vapurları çımacılarından biri, vapurlarda yakılmakta olan kömürün lüzumsuz bir masraf olduğu, vapur iskelelerinin birbirine yakınlığı cihetiyle, bunların, arkalarından bir defa kuvvetlice itilmek suretiyle öteki iskeleye ulaştırılacağının mümkün olacağı yolunda bir tasarı hazırlayıp idareye vermiştir. Başka bir tedbir de, iskeleler arasında birer halat gerip bunları müşterilere çektirmektir. Tasarılar tetkik edilmektedir.»

Tarihte Mizah

İkinci Mahmud'un ölümünden sonra yeni padişah Abdülmecid'in elinden âdeta zorla sadrâzamlığı alan Koca Hüsrev Paşa, oldukça bilgisiz, bir hayli de kaba ve nobran bir adamdı ama, kendi özel kişiliğine olduğu kadar devletin tüzel kişiliğine de kuvvetle bağlıydı. «Tanzimat» hareketine inanmıyor, bunu lüzumsuz bir alafrangalık sayıyordu.

Hüsrev Paşa'nın hazmedemediği konulardan biri de yersiz ve vakitsiz yükseltilmelerdi. Sadrâzam bulunduğu yıllardan birinde, saray hademelerinden Ragıp Ağa adında basit ve çok değersiz bir kişinin, damdan düşer gibi, vezirliğe ve paşalığa iletilmesi bahis konusu olmuş, Koca Hüsrev Paşa, bütün gücü ile, bunu engellemeğe çalışmıştı. Ragıp Ağa, bu yüzden Hüsrev Paşa'ya içli ve dargındı.

Bir süre sonra ihtiyar sadrâzam emekliye ayrılmıştı. Engel ortadan kalktığı için, Ragıp Ağa alelâcele vezir yapılmış, paşa ünvanı ile bir vilâyete vali tâyin edilmişti. Yeni vali, hem «Allahaısmarladık» demek, hem de vezir oluşunu ele güne ilân etmek için, eski yeni bütün vükelâ konaklarını dolaşıyordu. Bu arada, özellikle, Hüsrev Paşa'ya da uğradı. Emekli sadrâzam, kendisini:

«— Ooo!.. Gel bakalım Ragıp Ağa!.»

Sözleriyle karşıladı. Yeni vezir, bu hitaptan hiç hoşlanmamıştı. Ama, belki de paşa oluşundan daha haberi olmamıştır kuruntusu ile dişini sıktı. Bu

Şaşan bir değil ki!.

arada birkaç defa fırsatını düşürüp, vezir ve paşa oluşuna dair araya yerli yersiz konuşmalar sıkıştırdı. Gel gör ki Hüsrev Paşa, bunların farkında değilmiş gibi davranıyor, iki cümlede bir:

«— Evet Ragıp Ağa!..»

«— Yaa! Öyle mi Ragıp Ağa?..»

Gibilerden karşılıklar veriyor, biçare Ragıp Paşa'nın kanını içine akıtıyordu. Nihayet çaresiz kalan adamcağız, işi kestirmeden çözümlemeğe karar verdi:

«— Efendim, haberiniz var mı bilmem? Dedi. Hiç beklemediğim ve ummadığım bir anda padişahımız efendimizin sonsuz lûtfu ile vezir ve paşa olduğumu öğrenince cidden şaşırdım kaldım..»

Bunun üzerine Koca Hüsrev Paşa, samimiyet ve saflıkla başını sallıyarak, onu tasdik etti:

«— Yaa yaa!.. Ne demezsin? Diye cevap verdi. Senin vezir oluşuna yalnız sen değil, biz de şaştık Ragıp Ağa, biz de şaştık!..»

Muhallebi

Keçeci Zade Fuat Paşa daima çok tatlı dilli, arkadaşı Âli Paşa ise çatık kaşlı ve fazla merasim düşkünü idi. Bir gün, özel bir toplantıda, kendisine, Âli Paşa ile aralarındaki farkı sordukları vakit Fuat Paşa şu cevabı vermiş:

«— Âli Paşa ile ben, muhallebiciye benzeriz. O, çok nefis muhallebi yapar, fakat satmasını bilmez. Ben, yapmasını bilmem ama, satmasını iyi beceririm. O, muhallebisini satmak için sokağa çıkıp ta korkunç bir sesle: (MUHALLEBİİİ...) diye bağırınca, çocuklar umacı görmüş gibi kaçışırlar. Ben, tabla başımda (Küçük beylerim, küçük hanımlarım, ne güzel muhallebim, kazan dibim var..) diye mahalle aralarında dolaştım mı çocuklar etrafıma üşüşür, kadınlar pencerelerden sarkarlar, beş on dakikada tablamı silip süpürürler.»

* * *

ÖZDEYİŞLERDE MİZAH:

«Hercai kadınlar, sık sık yatak değiştiren sellere benzerler.»

— Marki De Bier —

«Berberler nasıl geveze olmasınlar ki, sabahtan akşama kadar çenelerimizle oynarlar..»

— Cenap Şahabettin —

«Keman göğüste, ud karında, kanun dizde, klarnet dudaklarda nazlı nazlı yan gelirlerken; tef, yer tokadı yer tokadı, oturur aşağı.»

— Osman Cemal —

«En şeffaf cisim, budala bir kalbdir.»

— Rabelais —

İçki sarfiyatı nasıl azalsın?..

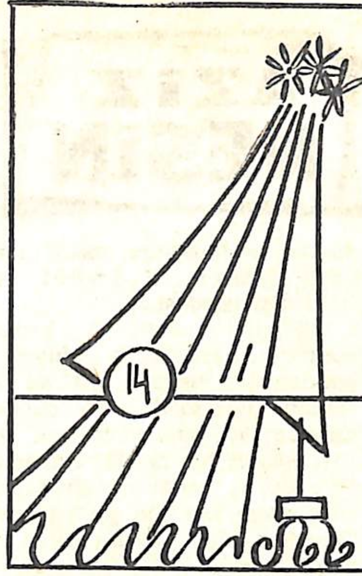
— Ooof of!.. Pahalanıyormuş!.. Garson, getir bir şişe daha!..

— Yaşasın!.. Ucuzluyormuş!.. Garson, bir şişe daha getir!..

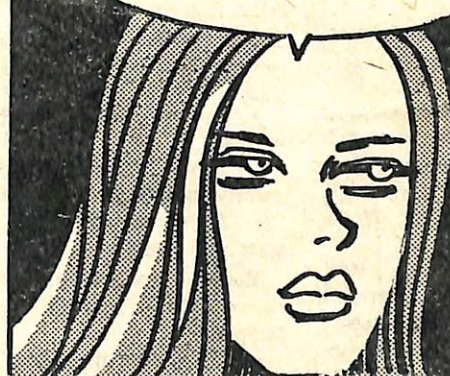
SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TURHAN

MİMAR İRFAN DUYDUĞU GARİP TEREDDÜTLERİ GÜÇ BELÂ YENMİŞ VE SATILIK GELİN ESVABINI GÖRMEK ÜZERE VERİLEN ADRESE GİTMİŞTİR. FAKAT PERİHANIN TERZİLİĞİNDEN, GAZETEDEKİ İLÂNIN DA TİCARÎ BİR BULUŞ OLDUĞUNDAN HABERİ YOKTUR.

EVET, NİŞANLIM İÇİN.

BİR MİRASÇI ARANIYOR!

AZİZ NESİN

— 7 —

Başını bana döndürmeden bir daha,

— Kremşantiye, kremşantiye... dedi.

Tepedeki eve geldim, şoförü uyandırdım:

— Kalk arkadaş, Hanımefendi kremşantiye istiyor...

— Ulan, sabah olacak nerdeyse, bu saatte bu karı kremşantiyeyi ne yapacak? diye bir sunturlu savurdu.

Ben o zamanlar daha dünya görmemişim, kremşantiyeyi yüze sürülür bir çeşit krem sandığımdan,

— Bir açık nöbetçi eczane bulur, ordan alırız... dedim.

Şoför,

— Yürü dangalak, çok konuşma... dedi.

Arabaya bindik.

Hanımefendinin bir de huyu var, asâletinden geliyor, katiyen paraya elini sürmez. Onun bir adamı var, avukatmış, herif desteyle pangınotu getirir. Hanımefendi, başıyla,

— Koyunuz oraya lûtfen... der.

Adam, şöminenin mermeri üstüne para destelerini koyar gider. Altın para olmayınca, hele kâğıt paraya elini değdirmez bizimki... Satın alınacak bir şey istedi mi benden, yine başıyla paraların durduğu yeri gösterip,

— Al ordan!.. der.

«Para al» bile demez, yani lâfından iğreniyor paranın, gayri anla sen nasıl bir asâlet...

İstanbul'un Anadolu yakasını hep dolaştık, açık bir dükkân yok. Araba vapuruyla karşı yakaya geçtik. Aşçı, muhallebici dükkânlarının kepenklerini döğüyoruz: «Aç hemşerim, aç hele... Paradan yana hiç çekinme, iste ne istersen. Aman bize bi kremşantiye!..» Kimisi söver dükkâncıların, kimisi kovar, kimisi «Ulan polis nerde?» diye bağırır.

Uzatmıyalım oğlum, sonunda bir muhallebiciden bu kremşantiyeyi bulduk. Araba vapuruyla karşıya geçtik. Yalıya geldik, gün de ağarmak üzere...

Aldım elime kremşantiyeyi, Hanımefendiye götürdüm. O daha olduğu yerde kitap okumakta.

— Getirdim efendim... dedim.

Demiştim ya, pis bir kedisi var, boncuk adında...

— Boncuk, Boncuk... diye kediyi çağırdı.

O sünepe pis de divanın altından çıktı. Benim getirdiğim kremşantiyeyi, tabağıyla kedinin önüne koymaz mı?.. Vay babanın canına... Kedi, burnunu uzatıp bir-iki kokladı, yemedi yahu... Yemedi be!..

Tepem attı iyicene,

— Yemiyor Hanımefendi!.. dedim.

— Varsın yemesin, dedi, ben insaniyetliğimi gösterdim ya... Benden günah gitti, canı isterse yesin...

Böyle bir asâlet görülmemiş dünyada bre oğlum...

Hanımefendinin Beyoğlunun en işlek bir yerinde bir hanı varmış, hanın altı gepegeniş bir bodrummuş ve de hiç kullanılmıyor. Ben bunları, bir gün gene Hanımefendinin odasındayken, avukatının getirdiği adamdan öğrendim. Adam,

— O boş bodrumu bana verin, orda iş yapacağım, size her gün ikiyüz lira... Seneliği de peşin... diyor.

Ne dese iyi bizim Hanımefendi:

— Aaaa, daha neler... Ben iş mi yapacağım? Bana iş mi teklif ediyorsunuz?

«İş» derken, ağzına pis bir şey girmiş de, iğrenip tükürüyor gibi...

Adam da avukat da diller döküyor:

— Yok Hanımefendi, siz iş yapmıyacaksınız estağfurullah... İşi biz yapacağız. Siz kiranızı alın... O kadar.

Yahu, ayda altıbin, senede altmışaltıbin... Hem de o zamanın parası.

— Rica ederim, bana iş teklif etmeyin... İstemem!

Adamları kovmadan beter etti. Sen şimdi deli dersin, deliliğinden değil oğlum, asâletinden böyle yapıyor. Kadındaki, asâletin son perdesi...

Yalnızlığı seven bu kadına sonradan nasıl bir iş olduysa, o yalıdan aldı başını gitti ve bir zaman uğramadı. Şoföründen duydum ki, gene kendi gibi gayet asâletli bir herifle evlenmiş. Ben bir ay kadar o yalıda bekçilik ettim. Bir gün şoförü geldi, alacağım olan paramı bitamam verdi bana...

O gün bugün Hanımefendiyi bir daha hiç görmüş değilim. Kiminle evlendi? Bilemiyeceğim oğlum... Dur bakayım... Yanılmıyorsam, Hasan Köselek namında biri, evet, evet, Hasan Köselek... Hattâ, aşçı dükkânı açmıştım da ben, bir gün kapı yoldaşlığı ettiğimiz şoför benim dükkânımda yemek yedi.

— Hanımefendi nasıl? diye sordum.

— Ben yanından çoktan ayrıldım... Şimdi malın gözü oldu, kocası Hasan Köselek isimli gavat bizim Hanımefendiyi randevu evinde bastırdı... dedi.

Günahı onun boynuna... Katiyen inanmadım.

— Olmaz arkadaş, dedim.

Şoför,

— Karıda hiçbir suç yok, kocası olacak dürzüde kabahat... Kadını oyuna getirdiler... dedi.

Hasan Köselek dediği de ekâbirden biriymiş... Daha çok şeyler anlattı ya, geçmiş gün, unuttum. Sonradan o Hasan Köselek'in resimlerini gazetelerde çok gördüm de ordan adı aklımda kaldı. Sen de adını duymuşsundur belki... Ama nerden bilecek-sin, eski işler... Şimdi onun da adı sanı duyulmaz oldu.

Yaaa, demek sen şimdi Betül Hanımefendiyi arıyorsun, öyle mi? Senin aradığın belki de başkadır oğlum, o kadın gayetle asri idi... Güle güle aslanım, güle güle...

Yaaa... Öyle miii? Demek siz Betül Hanım'ın akrabası oluyorsunuz? Nesi olursunuz? Yiğeni... Çok güzel... Efendim ben Betül Hanım'ı Klarkçı Muammer Bey dolayısıyla tanırım. Klarkçı Muammer namında birini duymuş muydunuz? Öyle ya, siz İstanbullu değilsiniz sahi... Hey gidi günler hey... Bizim Muammer'in Betül Hanım'a klark çekişini hatırlarım da hâlâ gülerim... Ne günlerdi! Allah selâmet versin Muammer'i hem de herkesin içinde çok fena bozmuştu. Siz o günlere yetişmediniz, bilmezsiniz, Muammer'in üzerine de memlekette Klark çeken yok, öyle bir usta Klarkçı. Hattâ derlerdi ki Avrupa'da ve Amerika'da bile üstüne Klark çeken yokmuş. İşi mi dediniz? İşi Klarkçılık, adı üstünde Klarkçı Muammer. Yüksek sosyetede gözüne kestirdiği kadınlara klark çekerek senelerce mis gibi geçindi, lordlar gibi yaşadı. Neme lâzım, kendisi yok şimdi burda Allah'ı var, gayetle mahirane klark çekerdi... Nerdeee şimdi onun gibi klarkçı... Klarkçılık o zamanmış. Hani kendimi methetmek gibi olmasın, haddim olmayarak ben de iyi klark çekerdim ve fakat bizim nesil içinde klark çekmede Muammer'in üstüne yoktu. Klark çekmek mi dediniz? Nasıl mı çekilir? Aaaa, sahi bilmiyor musunuz? Hayret vallahi... Hiç duymadınız ha... Anlatayım efendim... Klark Geybıl namında bir Amerikan artisti vardı bizim zamanımızda. Bildiniz mi? Evet, adını duymuşsunuzdur, işte o... Tıpkı işte bu artist gibi rol kesmeye klark çekmek tâbir olunur. Ama bunun bir usulü var, gayetle hüner ister. Meselâ, bir kadını gözünüze kestirdiniz farzedelim. Bir fırsatını bulup kadının karşısına geçeceksiniz, kaşınızın birini yukarı, ama ta yukarı kaldıracaksınız. Bu sırada alnınız

Yağışlar başladı!

da kırım kırım kırışacak. Ne kadar kaşınızı kaldırırsanız o kadar makbul kadınların gözünde. Ondan sonra efendime söyliyeyim, sol elinizde de bir sigara olacak. Kadının gözbebeklerinin ta elifine keskin keskin bakacaksınız. Baktınız mı baktınız, ondan sonracaazıma söyliyeyim, arada bir de gözlerinizi baygın baygın süzerek, sigarayı gayetle raconlu bir şekilde ağzınıza götürüp derin bir nefes çektikten sonra içinize, dudağınızı yuvarlaklaştırıp hafiiif hafif sigaranın dumanını karşınızdaki kadının yanaklarını okşayacak surette üfliyeceksiniz. Sigara dumanları havada halkalar yaptı mı, bu en iyisi... Ondan sonra efendim, bakışlarınızı kadının gözbebeklerinden hiç ayırmadan, tekrar sigarayı derin derin içinize çekeceksiniz, ama öyle derin çekeceksiniz ki, kadın kendisini sigara dumanıyla birlikte içinize süzülüp akıyor zannedecek; maharet işte burda. İki üç kere böyle sigara çekip duman saldıktan sonra yavaş yavaş kadın da kıvama gelir... Geldi mi geldi, artık tamam. Siz sigarayı çektikçe kadın size yaklaşır, dumanını savurdukça biraz açılır. Yaklaşır, açılır... Açılır yaklaşır... Artık sallana sallana gider gelir, bırakın gidip gelsin... Ondan sonracaazıma efendim, kadın kıvamını buldu mu, kayıktabağında pelte gibi tirtir titrer, âfiyetle ye...

İşte Klark çekmek diye buna derler. Kolay mıymış! Amma da yaptınız, ben böyle anlatıverince size kolay geldi. Herkes beceremez. Sonra karşındaki kadına kepaze olmak da var işin içinde. Maazallah, bir erkek klark çekti de kadına, klark tesirini göstermedi mi, rezalet... Adamı tefe kor çalarlar. Ben kaç kişi bilirim, klark çektiği kadınlar gülmüştür de, bozum oldular diye bir daha sosveteye girememişler, insan yüzüne çıkamamışlardır. siz ne diyorsunuz?

Bir bu bizim Klarkcı Muammer bu işin tam ustasıydı. Düşünsenize beyim, herif klark çekmekle hayatını kazanıyor... Bir klark çekti mi, karşısındaki kadının ciğerini fethediyor. Ağzından savurduğu sigara dumanı var ya, onun klarkına çarpılanların söylediğine göre, kadınların boynuna zincir gibi dolanırmış; artık ondan sonra kadın boynunu bir daha sigara dumanının halkasından kurtarabilirse kurtarsın... Bir kadın, Muammer'den bir klark yedi mi, artık ondan bir daha öldür Allah çözülemiyor... Adamdaki klarkı anlayın, ne klark...

Muammer'in klark çekişine ben kaç kere şahit olmuşumdur. O zehir gibi bakışlarını bir kere karşısındaki kadının gözünün bebeğine sapladı da, sigarasının dumanını üfledi mi, başını kadına doğru bir yaklaştırır, bir uzaklaştırır. Böyle böyle, derken kadın ona uymaya başlar; sonra efendime söyliyeyim, ikisinin başı birlikte gider gelir sallanır. Kadını böyle adamakıllı tesiri altına aldı mı bir kere, sanki hiç bir şey olmamış gibi Muammer kalkar gider... (Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Şu kıza onbeş gündür kayak dersi veriyorum, daha yüzünü görmek kısmet olmadı!

Yaşlı hayran!..

Ünlü violonist Yasha Heifetz'in yeni taşındığı apartmandaki kiracılar, komşuları meşhur şahsiyetten günün her saatinde bahsediyorlar; O'nunla konuşmak selâmlaşmak, hattâ bir şeyler içebilmek için can atıyorlardı:

Yasha Heifetz'in yanındaki dairede oturan, yaşlı, beyaz sakallı, ihtiyarcık, yaşının verdiği ürkeklikten midir nedir, ünlü virtüozun kapısını bir türlü çalamıyordu... Ama bir gün utangaçlığını yendi ve kapıyı açan hizmetçiye Yasha Heifetz'i görmek istediğini söyledi. Hizmetçi:

— Mösyö bu gece geç geldi, uyuyor, şimdi uyandıramam dedi.

— Oh!

Beyaz sakallı ihtiyar ziyaretinden tam vazgeçeceği sırada, kapıdaki konuşmalardan uyanan ünlü violonistin sesi duyuldu. Kendisini ziyarete gelenin yaşlı başlı, hürmete lâyık bir ihtiyar olduğunu görünce o'nu hemen salona aldı, en rahat koltuğa oturttu: ve o'na en sevdiği şahane melodilerden birini çalmağa başladı...

Kemanını kutusuna yerleştirirken o'nu hayret ve hayranlıkla dinlemiş olan ihtiyar kendini tutamayıp haykırdı:

— Nasıl? Siz keman da mı çalıyordunuz?...

Modern apartman

Jacques'le, Janette aldıkları modern apartman katında arkadaşlarına parti veriyorlardı.

Birden dâvetlilerden biri ayağa kalktı:

— Jacques! dostum! Bu kadar modern bir apartmanda fare mi var? Kulağıma devamlı tıkırtılar geliyor!...

Ev sahibi, pişkinlikle:

— Hayır! dedi. Herhalde yanımızdaki dairedeki komşular kızarmış ekmek yiyorlar.

Nasihat

Muhasebeci Mösyö Ernest'in üstü başı dökülüyordu. Gömleklerinde bir tek düğme kalmamış, pantalonu akordeondan farksız, ceketi leke içindeydi. Müdür onu bu berbat kılıkla karşısında görünce dayanamadı:

— Bak Ernest dedi, işine karışmak gibi olmasın, sana bir nasihatta bulunacağım.

— Buyurun dedi Ernest, memnun olurum!

— Eğer bekârsanız hemen evlenin, şayet evliyseniz hiç durmayın boşanın!

Dünya Karikatürleri

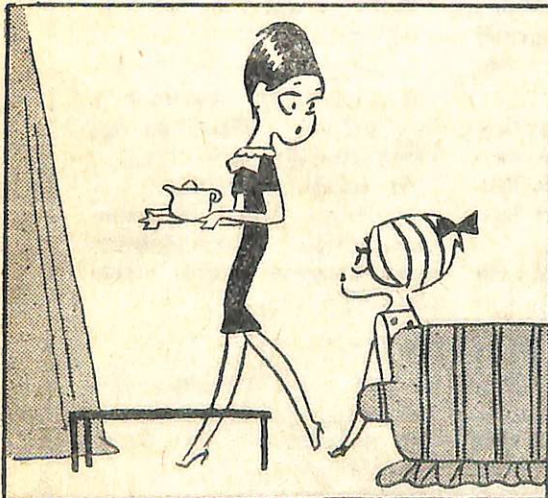
"SİGARANIN ÖLÜME SEBEP OLDUĞU ANLAŞILDI!..."
(GAZETELER)

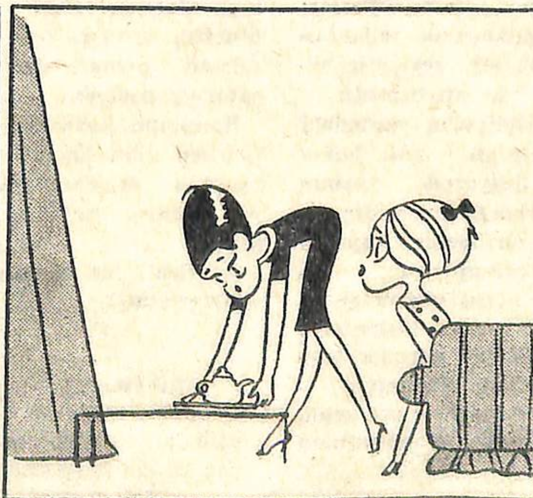
YAZISIZ!..

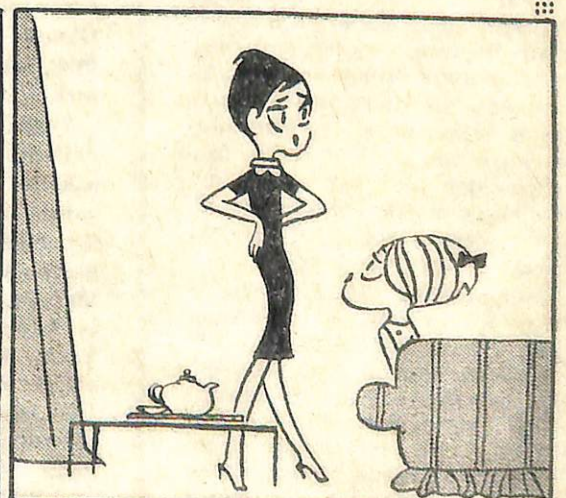
—BÜYÜKANNEYİ NEREYE KOYACAĞIZ?..

—BEŞ BİN LİRA İSTEMEK İÇİN ANSIZIN KOCAMIN BÜROSUNA GİTTİM.

—İÇERDE GÜZEL, SARIŞIN SEKRETERİYLE BAŞBAŞA GÖRMİYEYİM Mİ?

—E, NE YAPTIN?
—ON BİN LİRA ALDIM!..

AKBABA YAYINLARI

En güzel türkçenin
en güzel şiirleri

Kervan

Orhan Seyfi Orhon

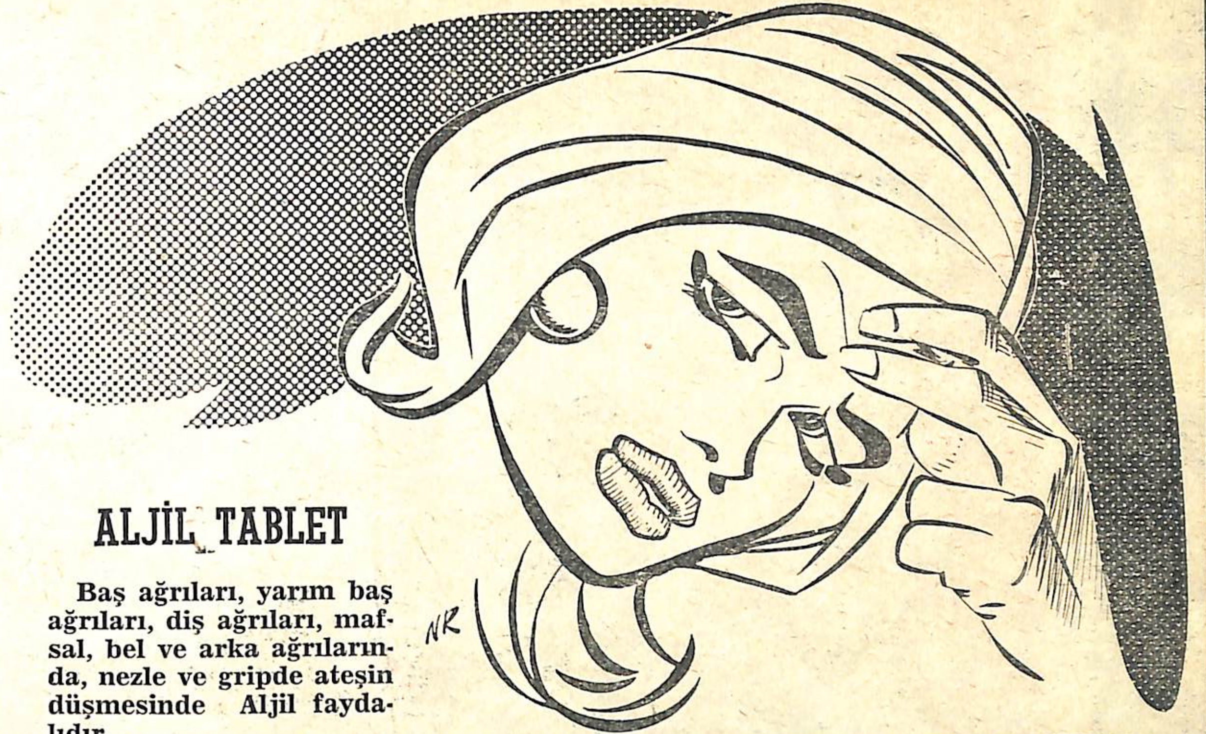
**Bütün Kitapçılarda
fiatı 5 lira**

(AK—46)

ALJİL TABLET

Baş ağrıları, yarım baş ağrıları, diş ağrıları, mafsal, bel ve arka ağrılarında, nezle ve gripde ateşin düşmesinde Aljil faydalıdır.

Günde 1 - 3 Tablet alınır.

(AK—47)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

(Basın: 2522—48)

İSTİKBALDEKİ GÜVENİNİZİ

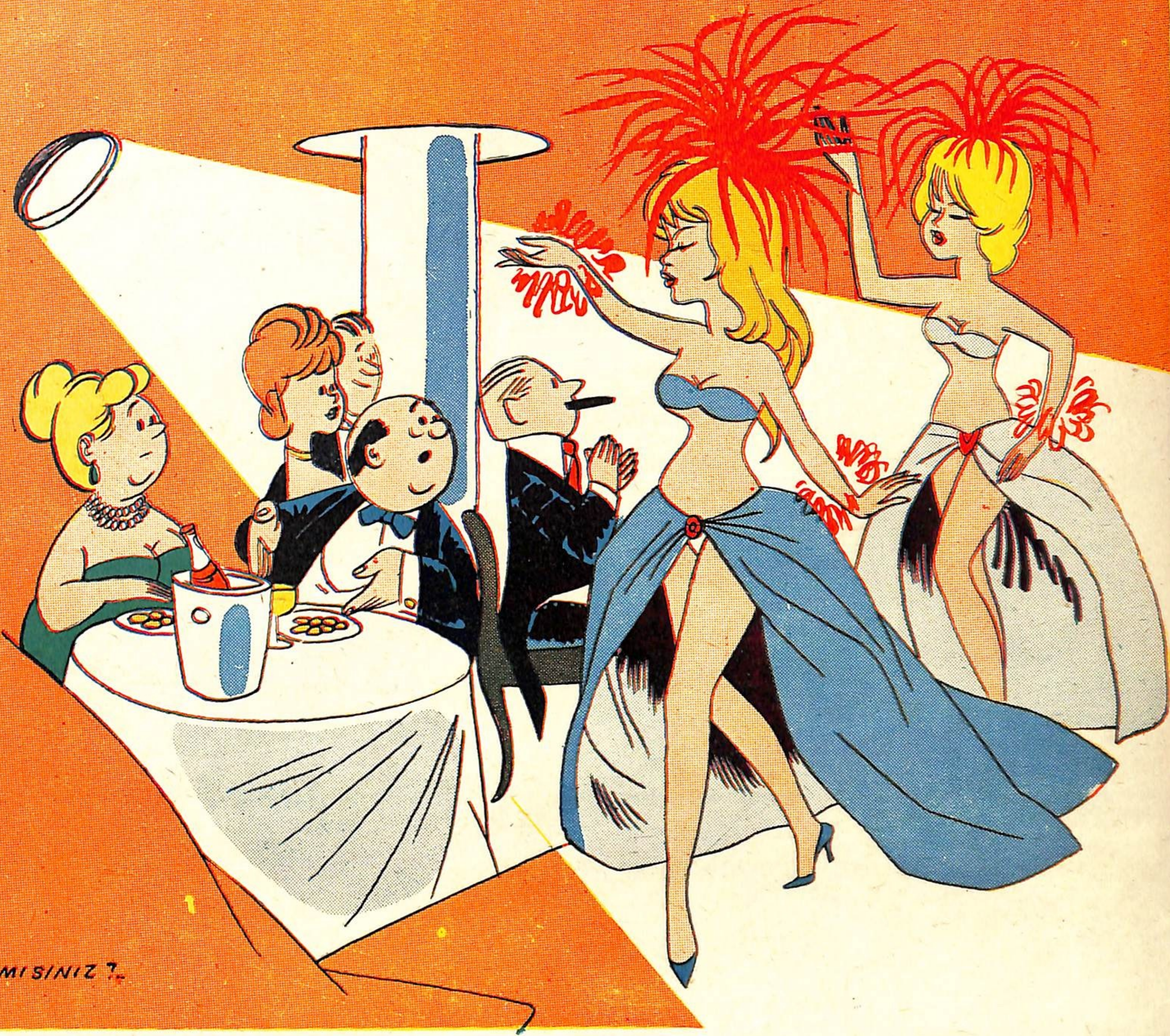

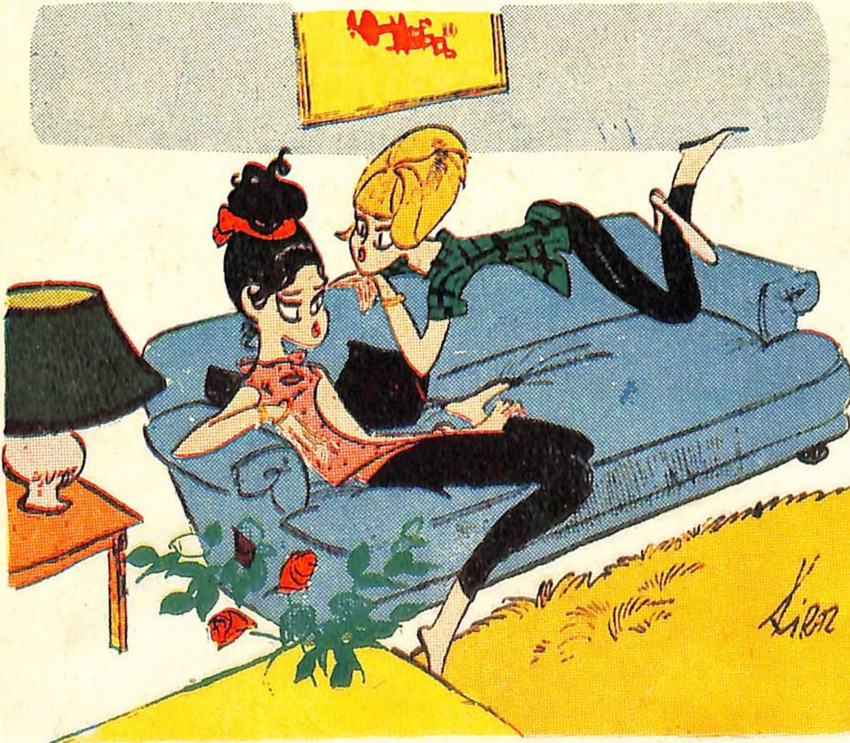
AKBANK
İKRAMİYELİ TEVDİAT
CÜZDANI SAĞLAR

AKBANK

(AK—49)

Akhaha

-SAHİDEN SEVİYORMUSUN ONU?
-YOOOK... KOCAMI KISKANDIRMAK İÇİN YAPIYORUM..

-TUUUH... KIRK YILLIK KARINIM, BİR KERECİK BİLE BİNDİRMEDİN!..